

DABARTINĖ TIESA

ir
Kristaus Epifanijos Šauklis

"... Avinėlis atplėšė septintąjį anspaudą..." "Bet jūs esate prisiartinę prie Siono Kalno bei Gyvojo Dievo Miesto, Dangaus Jeruzalės... Žiūrėkite, kad neatmestute To, kuris kalba...: 'Dar kartą Aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų'. Todėl gaudami nesudrebinamą Karalystę, būkite dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; "... Kristus pasirodė esamųjų gėrybių Vyriausiuoju Kunigu,... per didesnę ir tobulesnę Padangtę... išgaudamas amžiną atpirkimą." - Apr. 8:1; Žyd. 12:22,25,26,28;9:11,12.

DABARTINĖ TIESA

ir Kristaus Epifanijos Šaukllys

ISSN 1392-3099

Žurnalas leidžiamas kas trys mėnesiai. LEIDĖJAS - PASAULIEČIŲ* MISIONIERINIS JUDEJIMAS (LAYMEN'S HOME MISSIONARY MOVEMENT). Redaktorius: Bernard W. Hedman, P.O. BOX 67, Chester springs, Pa 19425-0067, U.S.A. Leidžiamas nuo 1918 metų gruodžio mėnesio. Žurnalo lenkų kalba redaktorius: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Vertimas iš anglų ir lenkų kalbų. PASTABAS IR KLAUSIMUS RAŠYKITE ŠIUO ADRESU: A/D 467, 3002 KAUNAS.

DANIELIAUS IR JO DRAUGŲ JAUNYSTĖ BABILONO MIESTE

DANIELIAUS pranašystės pirmasis skyrius: -Trečiaisiais Judo karaliaus Joakimo viešpatavimo metais Babilono karalius Nabuchodonosaras atėjo prieš Jeruzalę ir apgulė ją. Viešpats atidavė į jo rankas Judo karalių Joakimą ir Dievo namų indų dalį. Jis nugabeno juos į Senaro šalį ir indus nunešė į savo dievo turtų namus. Karalius įsakė Aspenzanui, savo rūmų eunuchų viršininkui, parinkti keletą izraelitų iš karaliaus giminės ir kilmingųjų tarpo: jaunuolius be jokios ydos, gražius, galinčius mokytis visokios išminties, suprantančius ir sugebančius tarnauti karaliaus rūmuose, ir juos išmokyti chaldėjų raštų ir kalbos. Karalius paskyrė jiems kasdieninį maisto davinį iš karaliaus valgių ir vyno, kurį jis pats gėrė. Juos mokė trejus metus, kad jie galėtų būti prie karaliaus tam laikui pasibaigus. Tarp jų buvo iš Judo vaikų Danielius, Hananijas, Misaelis ir Azarijas. Eunuchų viršininkas davė jiems naujus vardus: Danieliui - Baltazaro, Hananijui - Šadracho, Misaeliui - Mešacho ir Azarijui - Abednego. Bet Danielius nusprendė savo širdyje nesusitepti karaliaus valgiais, nė jo geriamu vynu. Jis prašė eunuchų viršininko, kad leistų jam nesusitepti. Dievas suteikė Danieliui malonę ir palankumą eunuchų viršininko akyse. Eunuchų viršininkas tarė Danieliui: "Aš bi-

jau savo valdovo karaliaus, kuris jums paskyrė maistą ir gėrimą. Jei jis pamatys jus, atrodančius blogiau negu kiti jūsų amžiaus jaunuoliai, mano galva dėl jūsų atsidurs pavojuje". Tada Danielius sakė prievaizdui, kurį eunuchų viršininkas buvo paskyręs Danieliui, Hananijui, Misaeliui ir Azarijui prižiūrėti: "Bandyk savo tarnus dešimt dienų, duodamas mums daržovių valgyti ir vandens gerti. Po to palygink mūsų veidus su jaunuolių, valgiusių karaliaus valgius. Ir kaip tau atrodys, taip daryk su savo tarnais". Jis sutiko patenkinti šitą prašymą ir bandė juos dešimt dienų. Dešimčiai dienų praėjus, jų veidai atrodė gražesni ir jų kūnai buvo sveikesni negu visų jaunuolių, valgiusių karaliaus valgius. Prievaizdas paimdavo jiems skirtą valgį ir vyną ir duodavo jiems daržovių. Dievas davė šitiems keturiems jaunuoliams išminties bei pažinimo; be to, Danielius suprasedavo visus regėjimus ir sapnus. Praėjus karaliaus skirtam laikui, eunuchų viršininkas atvedė juos pas Nabuchodonosarą. Karalius kalbėjosi su visais, ir

tarp jų nebuvo nė vieno tokio kaip Danielius, Hananijas, Misaelis ir Azarijas. Todėl jie pasiliko prie karaliaus. Visur, kur reikėdavo išminties ir supratimo, karalius, paklausęs juos, matydavo, kad jie dešimt kar-

"...JŪS ŽINOTE IR ESATE SUTVIRTINTI DABARTINĖJE TIESOJE"
2Petro 1:12 [J.J.S.]

III Dalis 1999, SAUSIS - BIRŽELIS Nr. 1.
(m.e. 1999 - nuo Adomo 6127)

TURINYS

Danieliaus ir jo draugų jaunystė Babilono mieste ...	2
Danielius nusprendė savo širdyje nesusitepti	3
Danielius ir jo draugai mokomi chaldėjų mokslo	3
Danieliaus ir jo draugų tvirtas apsisprendimas	4
Turėk drąsos tapti Danieliumi	5
Du Babilonai ir dvejopa nelaisvė	6
Viešpats cina jūsų priešakyje, o jūsų užnugaris yra Izraelio Dievas	10
Dievas budi Paruzijos ir Epifanijos laikotarpiais	11
Apie paliekančiuosius Babiloną žmones	12
Atsakymai į klausimus	13
Ar dera praktikuoti azartinius žaidimus Dievo žmonėms?	13
Evangelijos skelbimas "mirusiems"	14
"Tokių yra Dangaus Karalystė"	15

"LAUKDAMI PALAIMINTOSIOS VILTIES IR MŪSŲ DIDŽIOJO DIEVO BEI GELBĖTOJO KRISTAUS JĖZAUS ŠLOVĖS APSIREIŠKIMO (EPIFANIJOS)" - Titui 2:13 [Č.K.]

tų pranašesni už visus žynius ir astrologus jo karalystėje. Danielius pasiliko tarnystėje iki pirmųjų karaliaus Kiro metų (Dan 1:1-21[K.B.]).

**“DANIELIUS NUSPRENDĖ SAVO
ŠIRDYJE NESUSITEPTI...”**
(Dan 1:8[K.B.])

Šventasis Raštas aprašo Danieliaus gyvenimą, kaip vieno iš tų, kuriuos myli Viešpats. Danielius išliko ištikimas Viešpačiui. Izraelio pranašas Ezechielis jį paminėjo kaip teisumo pavyzdį, dar prieš užėinant neabejotinoms Dievo teismams Judėjos kraštui nes, “**jei Nojus, Danielius ir Jobas būtų tarp jų, tai jie savo teismu išgelbėtų tik savo gyvybes - sako Viešpats Dievas**” (Ez 14:14[K.B.]). Ši pranašystė buvo pasakyta prieš pat Jeruzalės sunaikinimą Ezechielio laikais. Kai Danielius buvo Babilone ir jau buvo pasiekęs labai aukštas pareigas, žinia apie jo garbingą stovį pasiekė jo gimtuosius kraštus.

Danielius kartu su Judo karaliumi Joakimu ir daug kitų aukštos kilmės žmonių, gimusių Izraelio žemėje, buvo paimtas nelaisvėn dar prieš prasidedant didžiajai nelaisvei karaliaus Zedekijo dienomis, kada visas kraštas buvo nuniokotas ir liko be gyventojų. Nuo tada prasidėjo septyniasdešimties metų sunaikinimo ir nelaisvės laikotarpis. Danielius buvo apie keturiolikos metų, kada pateko į Babilono nelaisvę ir gyveno Babilonijoje iki gilios senatvės, sulaukęs virš šimto metų - “**iki pirmųjų karaliaus Kiro metų**” (Dan 1:21[K.B.]).

Danieliaus knyga yra viena iš tų knygų, prieš kurią priešinosi taip vadinami “aukštieji kritikai”, šią knygą vadindami klastote, kiti tvirtino, kad tai yra istorija, aprašanti Antiochą Epifaną (kuris gyveno trys šimtai metų po Danieliaus mirties!), ir jų manymu buvo parašyta nežinomo autoriaus, pasivadinusio Danieliumi. Šiuolaikinis mokslas ir kritikai daug kur nesutaria, ypač dėl pranašysčių, neigdami jų tiesioginį Dievo įkvėpimą nusakant ateitį. Danieliaus knyga, daugiau nei kitos Senojo Testamento knygos, turi pranašišką turinį, todėl ji ir smerkiama minėtų ponų. Bet Viešpats iš anksto mus įspėjo per Apaštalus ir Pranašus apie žmones, laikančius save išmintingais, kurių išmintis taps spąstais ir pinklėmis jiems patiems. Pranašas rašo: “**Jų išminčių išmintis pranyks, gudriųjų sumanymas pražus**” (Iz 29:14 [K.B.]). To paties moko Apaštalas: “**Juk jūs matote savo pašaukimą, broliai, - nedaug tarp jūsų kūno atžvilgiu išmintingų, nedaug galingų, nedaug kilmingų. Bet Dievas išsirinko, kas pasaulyje kvaila, kad sugėdintų išminčius. Dievas išsirinko, kas pasaulyje silpna, kad sugėdintų, kas galinga. Ir kas pasaulyje žemos kilmės, kas paniekinta, kas yra niekas,**

Dievas išsirinko, kad niekais paverstų tai, kas laikoma kažkuo” (1Kor 1:26-28[K.B.]).

Mūsų Viešpats taip pat atkreipė dėmesį, kad Dievo sumanymai yra slepiami nuo šio pasaulio išmintingųjų ir gudriųjų, bet apreiškiami kūdikiams, kurie nepasipučia pasaulio pripažįstama išmintimi. Jėzus sakė: “**Aš šlovinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tai nuo išmintingųjų ir gudriųjų, o apreiškei mažutėliams** (gr. kūdikiams) **Taip, Tėve, nes Tau taip patiko**” (Mt 11:25,26 [K.B.]). Labai teisingas toks Dievo sprendimas! Tuo metu, kai daugelis mokytų žmonių, klupdami skuba įsteigti įvairių formų kritikos draugijas, kad skleistų netikėjimą bei ateizmą, Viešpaties “mažutėliai”, būdami kuklūs ir paklusnūs, leidžiasi Tėvo (Dievo) mokomi per Žodį, augdami malonėje ir Tiesos pažinime. Tiems, kurių atmintyje yra aiškiai įbrėžti Danieliaus pranašysčių paveikslai (kaip tai buvo išaiškinta Šventojo Rašto tyrinėjimo 1-3 tomuose), jiems nereikia dar kitų, kokių nors ypatingų įrodymų, kad juos įtikintų, jog Danieliaus knyga yra tikra, o ne jo fantazijos kūrinys. Iš tikro, ji yra puikesnė, nei kokia nors kita parašyta ar fantastinė knyga. Neverta taip pat aiškintis, jog ši knyga nėra tariama 167 metų istorija prieš mūsų erą, apie ką kritikai klaidingai moko. Tie “mažutėliai” aiškiai suvokia pranašysčių įvykimą praeityje, dabartyje ir įvyksiančias ateityje platesne prasme. Nes daug puikiau ir stebuklingiau tie įvykiai įvyks ateityje, negu paminėtais metais. Jie, stebėdami pranašysčių įvykstančius įvykius tam tikrais periodais, gauna nepaneigiamus įrodymus apie aukštesnės esybės veikimą, apie ką ir paliudijo Danielius, jog Aukščiausias Dievas apreiškė jam savo Plano paslaptis įvyksiančias ateityje.

**DANIELIUS IR JO DRAUGAI
MOKOMI CHALDĖJŲ MOKSLO**

Aptarsime Danieliaus ir kitų žydų belaisvių, ištremtų į Babiloniją, istoriją. Pagal buvusį paprotį, Babilonijos karalius atrinko tam tikrą skaičių gambiausių jaunų belaisvių, kurie buvo mokomi tris metus chaldėjų mokslo. Babilonas tuo metu buvo visų mokslo šakų centru. Jaunuolių mokymas, be abejonės, turėjo du tikslus: Babilonijos karalius tuo būdu bandė apjungti savo imperiją pasaulinio mokslo pasiekimais, bei sukurti palankią nuotaiką tarp Babilono ir įvairių valstybių, kurias valdė, kad kitataučiai domėtųsi Babilonu, kaip pasaulinės imperijos centru, bei būtų patenkinti teisėmis ir nuostatomis, kylančiomis iš ten. Tuo pačiu tikslu kitataučių atstovai buvo kviečiami tapti karaliaus sekretoriais, išminčiais (patarėjais) bei astrologais.

Pats parinkimas keturių jaunų izraelitų, be abejonės, buvo Dievo valios vedimas. Iš jau-

nuolių vardų reikšmės suprantame, jog jie buvo tikinčių tėvų vaikai. Jų sudėtiniai vardai reiškė: Danielius - Dievas yra mano teisėjas; Hananijas - Dievas yra malonus; Misaelis - šis yra kaip Dievas; Azarijas - Dievas yra padėjėjas. Taip Dievas Jahvė, leidęs žlugti tautai dėl jos netinkamumo, ypatingai globojo tuos tautos žmones, kurie buvo Jam ištikimi, nors jie kartu su visa tauta buvo nelaisvėje. Parinkdamas mokytiis keturis žydų tautos jaunuolius Babilono mokslo įstaigoje, karališkų rūmų prižiūrėtojas, kaip buvo įprasta, davė jiems naujus vardus, kad nutrauktų ryšį su gimtais namais, o pripažintų tik Babilono karalystę - Babiloniją. Tuo tikslu jaunuoliams buvo duoti šie vardai: Baltazaro, Šadracho, Mešacho ir Abednego. Atrodo, kad Danielius iš pat pradžių buvo Dievo išaukštintu keturių jaunuolių tarpe dėl jam suteiktos malonės, nors ir kiti džiaugėsi ypatingomis malonėmis. Jo sritis buvo regėjimai ir apreiškimai. Danielius patyrė ypatingą palankumą iš karališkų rūmų prižiūrėtojo, kuris rūpinosi jaunuoliais. Skaitome: **“Dievas suteikė Danieliui malonę ir palankumą eunuchų viršininko akyse”** (Dan 1:9[K.B.]). Mes manome, kad Dievo malonė suteikta Danieliui nebuvo kažkas atskiros nuo jo asmenybės. Atvirkščiai, Danielius buvo išauklėtas, pamaldžių tėvų vaikas, buvo kilnaus, malonaus, patrauklaus charakterio, gerai paruoštas Viešpaties darbui, kad atstovautų Dievui. Jis puikiai mokėjo bendrauti. Su kuo tik bendrautų, jis buvo kuklus, taktiškas, vertas pasitikėjimo, mandagus.

Koks puikus ir sektinas visiems jaunuoliams pavyzdys ir ne tik jaunuoliams, bet ir tėvams! Būtina yra, kad tie, kurie stengiasi tarnauti Dievui, išsiugdytų Dievui patinkamą charakterio būdą. Jeigu kuris įsitikinęs, jog visai neturi draugų, tai galima manyti, kad dalinai yra kaltas jis pats. Būtų gerai, jeigu visi siektų būti mandagiais ir maloniais nepamirštant teisingumo principų. Senovėje Izmaėlis patyrė aplinkinių priešišumą, kaip skaitome: **“Jis bus prieš visus ir visi prieš jį”** (Pr 16:12[K.B.]). Visiems, kuriems tenka patirti priešišumą nuo kitų, reikėtų pagalvoti, jog jie savyje turi dalelę Izmaėlio būdo, todėl turėtų rimtai susimąstyti, ir siekti malonės pas gailestingąjį Dievą, nes tai galėtų padėti nugalint jų blogus bruožus bei įpročius.

Tik tuomet, kai mūsų nekenčia dėl mūsų palankumo Tiesai (tiesiogiai ar netiesiogiai), galime jaustis patenkintais, įsitikinę, jog kenčiame vardan teisingumo. Apaštalas pastebi, jog kai kurie kenčia todėl, kad daro bloga, apkalba, kišasi į kitų reikalus, yra netaktiški, nekultūringi ir neišmintingi. Apaštalai primena: **“Jei jus užgaulioja dėl Jėzaus vardo, - jūs palaiminti, nes šlovės ir Dievo Dvasia ilsisi ant jūsų. Jų ji keikiama, o jūsų šlovinama. Tik tegul niekas iš jūsų nenukenčia kaip**

žmogžudys, vagis, piktadarys ar įkyruolis, besikišąs į kitų reikalus. Bet jei kenčia kaip krikščionis, tegul nesigėdija, o tešlovina dėl to Dievą” (1Pet 4:14-16[K.B.]). **“Jūsų romumas tebūna žinomas visiems”** (Fil 4:5[K.B.]). **“Jei kuriam iš jūsų trūksta išminties, teprašo Dievą, kuris visiems dosniai duoda ir nepriekaištauja”** (Jok 1:5[K.B.]).

Nereikėtų pamiršti, jog nemandagume yra savimeilės dalis. Ji gali būti lengviau šalinama iš besiformuojančios minties, negu iš gyvenimo, todėl visi tesisemia paraginimo iš minties, kad Dievas, kuris mato visus, nepasmerkia savo vaikų dėl jų kūno silpnybių, bet tiria jų dvasią ir širdies siekius ir yra kantrus kūniškiems netobulumams, ypač, jei yra pastebėjęs, jog juose yra pradėjęs veikti naujas mąstymas, kuriuo stengiamasi valdyti savo kūną. Tokio pat gailestingo nusistatymo turėtų būti ir visi Dievo žmonės.

Tarp keturių žydų jaunuolių nuo pat pradžios nelaisvės Danielius vadovavo jiems gera linkme. Gyvendamas svetimame krašte, kitose sąlygose, jeigu jis būtų silpno charakterio, būtų visai sugniuždytas. Jau vien tai, jog buvo laikinai paskirtas karaliaus patarėju, jam buvo suteikta didelė garbė. Jei jis būtų lėksto mąstymo, tai turėtų palinkimą tuštybei, pasipūtumui, puikybei, išdidumui ir t.t.. Tokie bruožai sulėtintų jo mokymosi spartą, o tai sumažintų jam galimybę būti išrinktu pastoviu karaliaus patarėju. Ir svarbiausia, jei jis būtų išdidus, tai netektų ryšio su Dievu, nes **“Dievas išdidiems priešinsis, o nuolankiems teikia malonę”** (1Pet 5:5[K.B.]).

Danielius galėtų sau tarti: Dabar esu toli nuo Izraelio krašto. Esu tampriai susietas su Babilono karališkais rūmais, todėl man būtų naudingiau apleisti Dievo teisę, kurios laikiausi, kai buvau savame krašte, o štai čia, toli nuo pažadėtos žemės, kiekvienu atveju galiu elgtis taip, kaip geras babilonietis. Priešingai, Danielius labai išmintingai nusprendė savo širdyje. Nors jo tauta buvo išrauta iš pažadėtos žemės dėl nepaklusnumo Dievui, jis nusprendė tapti uoliu vykdytoju tų nurodymų, kurie patiktų Aukščiausiam. Netrukus atrado galimybę išpildyti savo nutarimą.

DANIELIAUS IR JO DRAUGŲ TVIRTAS APSISPRENDIMAS

Jaunuolių maistas, pagal karaliaus nurodymą, buvo geras, tikriausiai daug geresnis, nei jie buvo įpratę maitintis. Danieliui kilo išpėjanti mintis nesusitepti, remiantis Dievo įstatymų vykdymo pareiga. Izraelitams, kurie buvo įstatymo įpareigoti, buvo neleidžiama valgyti kai kurio maisto, kurį valgydavo kitos tautos; tai - kiauliena, triušiena, unguriai, austrės ir t.t., ir bet kokios mėsos netaisyklingai papjautų gyvulių (kai nenuleidžiamas kraujas, kol įvyksta

mirtis). Įstatymas draudžia vartoti kraują maistui bet kokiomis sąlygomis. Karališkų namų maistas nebuvo ruošiamas pagal šį principą ir jaunas izraelitas suprato, jog negali tikėtis kokio nors pakeitimo, ir, būdamas išmintingu, nieko nepeikė. Jis pakankamai gerai žinojo Dievo Įstatymą, kuriam turėjo paklusti. Įstatymas nebuvo taikomas pagonims, todėl Danielius nesiekė pakeisti visiems nustatytos tvarkos. Danieliaus pasiūlymas buvo labai paprastas: jis prašė, kad jam būtų leista valgyti paprastesnį, pigesnį maistą iš daržovių bei ankštinių augalų, kuris, be abejonės, irgi buvo ruošiamas rūmų tarnams. Jei šis prašymas būtų patenkintas, niekam nebūtų papildomo rūpesčio, o Danielius „nesusiteptų“ Įstatymo atžvilgiu. Danielio draugai, matydami jo apsisprendimą, taip pat prisijungė prie šio prašymo. Karaliaus tarnų prižiūrėtojas buvo palankus Danieliui, bet nerimavo dėl savęs, manydamas, kad toks paprastas maistas bus nepakankamu ir besimokantys jaunuoliai gali nusilpti. Pagaliau buvo susitarta su tarnų viršininku išmėginti, maitinantįs dešimt dienų maistu iš daržovių.

Štai toks buvo Danielio pasitikėjimas Dievu. Danielius buvo įsitikinęs, kad jei šis maistas ir nebus visai toks, kokio reikalaujama pagal Įstatymą, bet tai yra vienintelė galimybė jiems išvengti Dievo Įstatymo nesilaikymo. Danielius tikėjo, jog Dievas padės jiems, ir jis neapsiriko. Čia yra puikus pavyzdys visiems Dievo žmonėms. Mums reikia ne tik iširti, kokia Dievo valia, bet ir apmąstyti aplinkybes ir mus supančias sąlygas, bei pasistengti elgtis santūriai savo gyvenime, kad pirmiausia patiktume Dievui, o kitiems dėl mūsų būtų kuo mažiau rūpesčių, nepatogumų bei nepasitenkinimo. Pagaliau mūsų pareiga leidžia pasitikėti Viešpaties išmintingą apsaugą ir Apvaizdą, kaip skaitome: **“Dievas davė šitiems keturiems jaunuoliams išminties bei pažinimo; be to Danielius suprasdavo visus regėjimus bei sapnus”** (Dan 1:17 [K.B.]). Mes manome, kad jaunuolių išmintis nebuvo vien tik kažkas stebuklingo, pavyzdžiui, kad ir regėjimų bei sapnų aiškinimas, ką sugebėjo tik Danielius. Jaunuoliai buvo tvirto charakterio ir galėjo eiti pasiaukojimo keliu teisingumo vardan. Jie pakankamai turėjo drąsos visuose savo reikaluose bei moksluose. Galime tvirtinti, kad jų apsisprendimas dėl maisto jiems reiškė atsižadėjimą savęs dėl Dievo Įstatymo. O tai jiems reiškė protinį ir moralinį sudrausminimą, ir tai keturiems jaunuoliams padėjo kiekviename kasdieninio gyvenimo reikale.

Čia randame pamokymą kiekvienam krikščioniui. Daugelis linkę manyti, jog smulkūs gyvenimo reikalai yra ne taip svarbūs, tačiau kiekvienas, kuris pasiekia išsimokslinimo bet kurioje srityje, vėliau įsitikina, kad jo pasiekimai buvo apsisprendimo ir tvirtos valios rezultatas dėl svarbių smulkių dalykų. Tačiau jei esi

nepareigingas, neturintis stiprios valios, tuomet pasiduodi įvairioms mažareikšmėms įtakoms. Reikėtų, kad tai netaptų įpročiu. *[PROTIS YRA GALINGA GALIA NE TIK BLOGIUI, BET IR GĖRUI. JAUNUOLIS AR MERGINA, VYRAS AR MOTERIS, KURIE NEIŠMOKO KONTROLIUOTI SAVES MAŽUOSE DALYKUOSE, TEGUL NELAUKIA, JOG TAI GALĖS PADARYTI SVARBIAUSIUOSE IR DIDŽIAUSIUOSE DALYKUOSE.]*

TURĖK DRĄSOS TAPTI DANIELIUMI

Jei kalbėtume apie krikščionis, kurie norėtų tapti „nugalėtojais“, tai jiems reikėtų nuolat siekti sąžiningumo dideliuose bei mažuose dalykuose. Tik tas, kuris yra ištikimas mažiausiuose dalykuose, gali tikėtis tapti ištikimu ir svarbesniuose dalykuose. Tai Viešpaties požiūris, pagal kurį visi šio gyvenimo dalykai yra maži, palyginus juos su ateities dalykais. Taigi Viešpats kviečia tapti „nugalėtojais“, būti ištikimais teisingumo principams net ir mažuose dalykuose, ugdyti tai, nes tokiems bus patikėta didelė Karalystės darbo atsakomybė. Skaitome: **“Kas ištikimas mažame dalyke, tas ištikimas ir dideliame, o kas neteisingas mažame, tas neteisingas ir dideliame. Gerai, šaunusis ir ištikimasis tarne! Kadangi buvai ištikimas mažuose dalykuose, pavesiu tau didelius. Eik į savo šeimininko džiaugsmą!”** (Lk 16:10; Mt 25:23[K.B.]).

Pasibaigė trys mokslo metai. Danieliui buvo apie septyniolika metų, kai jis laikė egzaminus karaliaus akivaizdoje. Kaip ir reikėjo tikėtis, Danielius ir jo draugai, buvę ištikimi Viešpačiui, stengdamiesi daryti Jo valią, pasirodė buvę geriau pasiruošę negu jų draugai, todėl tapo priimti į karaliaus patarėjų gretas. Galima pasimokyti išminties iš to įvykio tiesiogine ir dvasine prasme. Galime pastebėti elgesio panašumą tarp Danieliaus ir jo draugų ir tarp Dangiško Tėvo pakviestų karaliauti Karalystėje kartu su mūsų Viešpačiu Jėzumi. Ne visi pakviestieji ir ne visi, kurie buvo mokomi, gavo pažadą, jog bus priimti. Atvirkščiai, daug yra pašauktųjų, bet nedaug taps išrinktaisiais. Tačiau tie, kurie taps išrinktais, charakteriu bus panašūs į Danielių ir jo draugus. Ne visi turi vadovavimo dvasią, kaip Danieliaus, ne visi regi ir supranta regėjimus ir moka juos išaiškinti, bet visi turi išsiugdyti pasišventimo teisingumui dvasią. Visi bus Viešpaties išmėginami siaurame kelyje, sekdami Viešpatį Jo pėdomis, Jo pavyzdžiu - simbolinio Danieliaus pavyzdžiu. Teatsitraukia nuo neteisybės kiekvienas, kuris garbina Viešpaties vardą. Te visi jie lieka ištikimi. Turėk drąsos tapti Danieliumi!

Šioje istorijoje yra dar viena mintis, nurodanti, koks yra svarbus švarus dvasinis maistas Viešpaties būreliui, nes tie, kurie įgijo Tiesos pažinimą, privalo vengti bet kurio dvasinio maisto, kuris yra „nešvarus“. Atrodytų, jog

taip elgiantis apribojame mūsų dvasinio maisto pasirinkimą ir galimybę suartėti su babiloniečiais, tai yra su įvairiomis krikščioniškomis grupėmis, kurių moksle yra nemaža klaidų, nes toks yra jų dvasinis stalas, tačiau mums tai atlyginama, ir mažiausia dvasine malone - gėriu, kurį Viešpats mums duoda. Išmėginkime save Danieliaus ir jo draugų pavyzdžiu, vartodami nors dešimt dienų tyrą Viešpaties Žodį, atmesdami "babiloniečių" mokslą, užkrėstą pasi-

pūtimo. Stebėkime, ar mūsų dvasiniai veidai po trumpo laiko "neryškiau" švytės nei jų, ar ne? Tačiau nieko nepasieksime, jei nevartosime "babiloniško" maisto dvasiškai badaudami. Kiekvienas, kuris nevalgo "nešvarių", nors ir populiarių produktų, privalo surasti sau maisto ir maitintis paprastu, bet "nesuteptu" maistu, kurį Viešpats per savo Apvaizdą mums duoda, nes kitaip dvasinis badas mus paveiks daugiau, nei kad vartotume "nešvarų" maistą.

BS'85,82; TP'86,182.

DU BABILONAI IR DVEJOPA NELAISVĖ

JAU nuo amžių tyrinėjantys Bibliją pastebėjo, kad Senojo Testamento pasakojimai apie Babiloną yra lygiavertūs atitikmenys pasakojimams Naujajame Testamente apie mistinį Babiloną. Bet yra ir taip, jog Senojo Testamento pasakojimai labai vaizdingi, tačiau yra per daug žiaurūs, kad būtų galima taikyti tiesiogine prasme Babilonui. Todėl manoma, kad užrašytos mintys buvo apie mistinį Babiloną. Taip pat yra žinoma, kad Izraelis ir Judo giminė pateko į Babilono nelaisvę tiesiogine prasme. Iš to sprendžiant, Apreiškimo knyga dėsto, jog dvasinis Izraelis patirs žiaurius išbandymus ir vergiją mistiniame Babilone, kuris lietuviškai vadinasi: **"Didžioji Babelė, ištvirkėlių ir žemės šlykštybių motina"** (Apr 17:5[K.B.]). Jau praėjusiu penkiasdešimties metų laikotarpiu naikinti ir destruktivi evoliucijos teorija ir taip vadinamo aukštojo kriticismo įtaka veikė tikinčiuosius ir net pačią Bibliją, jos lygiagretumus, padarant juos nepastebimais (straipsnis rašytas 1924 m.), tiesa, su maža išimtimi, tai yra, "Tarptautinės Sekmadieninės Mokyklos". Visur kitur Biblijos studijavimas nebuvo vertinamas, netgi teologinėse seminarijose. O sekmadieninių mokyklų pamokose mokytojai, pasaulietinės išminties įtakoje stengdamiesi išvengti prieštaravimo, naudojo tik "tyro žodžio pieną" (paprastas doktrinas), kad moksleiviai nesuprastų prieštaravimo mokyme. Tiesa, neseniai yra atnaujintas tikras Biblijos studijavimo būdas. Nuoširdžiai galime sveikinti, brangūs bičiuliai, kad tik Dievo apvaizdos dėka mums pasisekė išvengti kriticismo ir evoliucijos teorijų įtakos. Galime džiaugtis Dievo Žodžio tyrinėjimo laisve, tapdami laisvais nuo klaidingų išpažinimų, nukaltų tamsiais viduramžių laikais. Taip pat išsilaisvinome nuo įvairių prietarų ir klaidingų teorijų, kurios tam tikrą laiką laikė mus savo įtakoje ir lyg būtų supančioje mūsų mąstymą. Dėl to Dievo nutarimai mums atrodė negerai ir neatitinkantys teisingo žmogaus, galinčio mylėti, o tuo labiau atrodė neverti visų Išmintingiausio, visų Galingiausio,

Teisingiausio ir mylinčio Kūrėjo.

Trumpai prisiminkime, jog senovinis Babilonas stovėjo prie Eufrato upės. Turėjo neįveikiamą mūrinę sieną. Upė tekėjo miesto viduriu, o didžiuliai geležiniai vartai skersai upės saugojo nuo išorės priešų. Miesto galia siekė toli už jo sienų. Jis buvo to krašto sostine. Ir iš tikrųjų, Babilonas savo klestėjimo metu buvo lyg viešpačiu to meto civilizuo tame pasaulyje. Babilonija buvo pirmoji pasaulinė imperija. Prisimename, kad pirmiausiai į nelaisvę buvo paimtos dešimt Izraelio giminių, o vėliau ir likusios dvi, taip vadinama Judo karalystė. Babilonija pirmoji pritaikė izraelitų nutautinimo būdą, išmėtydama juos tarp babiloniečių, kad žemiški ryšiai padarytų juos neatskiriama Babilonijos dalimi. Tokia padėtis tęsėsi iki imperijos žlugimo, ją nugalėjus Kirui. Jo generolas buvo Biblijinis Med Darius arba Med Gobrias, tie vardai buvo iškalti Behistuno uolose (abu vardai priklauso tam pačiam asmeniui). Kiras pasiekė pergalę labai įsimintinu būdu. Babiloniečiai, būdami įsitikinę savo saugumu, pokyliavo (Dan 5). Nors pergalė pasiekta staiga, bet jai buvo ilgai ruošiamasi. Kiro vadovaujami kariai iškasė gana gilų kanalą, pasiruošdami į jį tam tikru momentu nukreipti upės vandenį. Kai viskas buvo paruošta, skubiai jį sujungė su upe. Vanduo greitai nutekėjo kanalu, aplenkdamas miestą, o senoji upės vaga tapo įėjimu iš abiejų pusių, lyg vartais į miestą, nors geležiniai vartai virš upės vagos ir buvo uždaryti. Kiro kariuomenė įžygiavo upės vaga. Taip labai staigiai, visai netikėtu momentu, puikybės apakintas Babilonas buvo užkariautas. Netrukus nugalėtojas karalius Kiras išleido įsakymą, suteikdamas kiekvienam izraelitui, buvusiam nelaisvėje, laisvę, todėl visi galėjo sugrįžti į savo kraštą. Maža to, visiems, kurie norėjo sugrįžti, buvo teikiama parama ir jiems buvo sugrąžinti auksiniai indai, reikalingi Dievo garbinimo tarnystei Jeruzalės šventykloje. Bet mus stebina tai, kad iš visų Izraelio ir Judo giminių tik penkiasdešimt trys tūkstančiai panoro

pasinaudoti sugrįžimo į savo kraštą galimybe.

Apreiškimo knyga, simbolių knyga, tai paskutinis mūsų Atpirkėjo Žodis savo Bažnyčiai. Ji buvo parašyta Apaštalo Jono daug amžių po to, kai Babilono miestas jau buvo žlugęs. Todėl visas užuominas apie Babiloną reikia suprasti simboliškai, kaip vaizdus. Kaip jau buvome minėję, daug ryškių pranašišκών išsireiškimų bei vaizdinių negalime pritaikyti tiesiogine prasme Babilonui ir jo žlugimui, kuris įvyko nuo Medų ir Persų, Kirui vadovaujant. Apreiškimo pranašystės liudija, apie šio amžiaus pabaigą ir apie pasaulinio mąsto priespaudą, žlungant visoms, Dievo valiai priešingoms institucijoms, ruošiantis iškilmingai įsteigti Mesijo Karalystę. Mūsų išvadoms patvirtinti, prašome perskaityti iš Izaijo pranašystės: „Ištarmė apie Babiloną - Amozo sūnaus Izaijo regėjimas. Ant plikos kalvos iškelkite ženklą, garsiai šaukite jiems, mokite jiems ranka, tegul jie eina į Didžiūnų vartus. Savo pašventintiems kariams daviau įsakymą, savo šauniuosius gynėjus - galiūnus pašaukiau, kad įgyvendintų mano įniršį. Įsiklausykite! Dundesys kalnuose, tarsi plauktų minios žmonių! Įsiklausykite! Užesys karalystėse, - renkasi tautos! Galybių VIEŠPATIS rikiuoja pulkus karui! Jie atžygiuoja iš tolimo krašto, iš anapus akiračio, - VIEŠPATIS ir jo pykčio įrankiai - nuniokoti visos žemės. Vaitokite, nes VIEŠPATIES diena jau arti, ji ateis kaip sunaikinimas iš Visagalio. Dėl to visų rankos svyra, kiekviena širdis tirpsta iš siaubo. Skausmai ir kančios juos apims, raitysis kaip gimdyvė. Apstulbė vienas į kitą žvelgs, jų veidai degs iš gėdos. Tikrai! VIEŠPATIES diena ateina, pilna įniršio ir degančio pykčio, pavers kraštą tyrlaukais, sunaikins jame nusidėjėlius! Nes dangaus žvaigždės ir žvaigždynai šviesos nebeduoda, teka saulė užtemusi, nešvyti mėnulis. Nubausiu pasaulį už jo blogį ir nedorėlius už jų kaltę. Sutramdysiu įžuliujų didystę, pažeminsiu tironų įžulybę. Padarysiu mariuosius retesnius nei grynasis auksas, žmones - retesnius negu auksas Ofyro. Tada Aš sudrebinsiu dangų, - žemė bus išjudinta iš savo vietos nuo Galybių VIEŠPATIES įniršio tą Jo degančio pykčio dieną. Tada lyg gazelę, medžiotojo vejama, kaip banda be kerdingiaus jai ganyti, - kiekvienas atsigręš į savo tautą, kiekvienas bėgs į savo kraštą. Kas tik bus pagautas, bus nudurtas, - visi, kurie bus pagauti, kris nuo kalavijo. Jų kūdikiai bus sutraiškyti jų akyse, jų namai bus išplėšti, jų žmonos išniekintos. Štai Aš kursčiau prieš juos medus, - jiems sidabras neturi vertės, auksu jie nesidžiaugia. Jų lankai išguldys jaunus vyrus, jiems kūdikių nebus gaila, jie nepaliks gyvų vaikų. Babilonas, karalysčių pažiba, kaldėjų šlovė ir pasidi-

džiavimas, bus Dievo sunaikintas kaip Sodoma ir Gomora” (Iz 13:1-19[A.R.]).

Siūlome palyginti Šventojo Rašto vietas; Senojo Testamento pranašystes su Naujojo Testamento pranašystėmis: „Rikiuokitės aplinkui Babiloną mūsų, kilpininkai, leiskite strėles į jį, strėlių netausokite, nes jis nusidėjo VIEŠPACIUI. Iš visų pusių rėkite jam kovos šūkius! Jis pasidavė, krito jo pylimai, nugriauti jo sienų mūrai! Juk tai VIEŠPATIES kerštas: keršykite jam, - darykite jam, kaip jis jums darė! Atimkite iš Babilono sėją ir laikantį pjautuvą per pjūtį! Bijodami žudančio kalavijo kiekvienas grįš pas savo tautą ir kiekvienas bėgs į savąjį kraštą... Sušaukite kilpininkus prieš Babiloną, visus pajėgiančius įtempti lanką. Iš visų pusių apsupkite, niekam ištrūkti neleiskite. Atmokėkite jam pagal jo darbus, elkitės su juo, kaip jis elgėsi su kitais, nes jis ižeidė VIEŠPATĮ, Izraelio Šventąjį (Jer 50:14-16; 50:29[A.R.]). Šią pranašystę prašome palyginti su Apreiškimo eilute: „Atmokėkite jai, kaip ji jums mokėjo, ir atiduokite dvigubai pagal jos darbus. Dvigubai sumaišykite taurę, kurią jums ji maišė” (Apr 18:6[Č.K.]). Dar skaitome pranašystę iš Senojo Testamento: „Sausra išdžiovins jo vandenį. Tai drožtų atvaizdų kraštas, per savo stabus jie sukvailėjo (Jer 50:38[K.B.]). Šią pranašystę prašome palyginti su Apreiškimo knygos eilute: „Šeštasis angelas išliejo savo dubenį į didžiąją Eufrato upę, ir jos vanduo išdžiuvo, kad pasidarytų kelias karaliams iš saulėtekio šalies” (Apr 16:12[Č.K.]). Vėl skaitome Senojo Testamento pranašystę: „Babilono paėmimo triukšmas sudrebins žemę, ir jų šauksmą išgirs visos tautos” (Jer 50:46[K.B.]). Tuos žodžius pratęskime Apreiškimo knygos eilute: „Babelės verks ir raudos žemės karaliai, kurie buvo su ja ištvirtavę bei lėbavę, kai pamatys jos gaisro dūmus” (Apr 18:9[Č.K.]). Dar sulyginkime Jeremijo pranašystės eilutes: „Bėkite iš Babilono, tegelbsti kiekvienas savo gyvybę! Nežūkit dėl jo kaltės, nes dabar yra VIEŠPATIES keršto metas, - jis atmoka jam, ko nušipelnė. Babilonas buvo auksinė taurė VIEŠPATIES rankoje, nugirdanti visą žemę. Tautos gėrė jos vyno ir todėl išėjo iš proto. Staiga krito Babilonas ir buvo sutriuškintas: apraudok jį! Atneškit balzamo jo žaizdai, galbūt ji dar išgydoma” (Jer 51:6-9[A.R.]). Pranašystę pratęskime Apreiškimo knygos eilute: „Ir išgirdau iš dangaus kitą balsą, skelbiantį: Išėik iš Babelės mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų!” (Apr 18:4[Č.K.]). Dar iš Senojo Testamento pranašystės: „Tu, kuris gyveni prie gausių vandenų ir turi gausybę turtų. Atėjo tavo galas, tavo godumo saikas” (Jer 51:13[K.B.]). Perskaitykime tos pranašystės papildymą iš Apreiškimo

knygos: "Tuomet atėjo vienas iš septynių angelų, turėjusių septynis dubenis, ir prakalbino mane, sakydamas: Eikš, aš parodysiu tau teismą didžiosios paleistuvės, sėdinčios ant daugybės vandenų. Su ja ištvirtavo žemės karaliai, ir jos ištvirtavimo vynu pasigėrė žemės gyventojai. Ir jis Dvasia nunešė mane į dykumą. Ir aš išvydau moterį, sėdinčią ant skaisčiai raudono žvėries, pilno piktžodžiavimo vardu, turinčio septynias galvas ir dešimt ragų. Moteris buvo apsivilkusi purpuru ir šarlatu, išsipuošusi auksu, brangakmeniais ir perlais. Ji laikė rankoje taurę, pilną savo ištvirtavimo šlykštybių ir nešvarumų. Ant jos kaktos buvo užrašytas vardas: Paslaptis, didžioji Babelė, ištvirtėlių ir žemės šlykštybių motina. Mačiau tą moterį girtą nuo šventųjų kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų kraujo. Ją matydamas aš stebėte stebėjausi. O angelas man tarė: Ko stebiesi? Aš tau pasakysiu paslaptį moters ir ją nešančio žvėries, kuris turi septynias galvas ir dešimt ragų. Žvėris, kurį regėjai, buvo, bet jo nebėra; jis ruošiasi išlipti iš bedugnės, tačiau eina į pražūtį. Žemės gyventojai, kurių vardai nėra įrašyti gyvenimo knygoje nuo pasaulio sutvėrimo, stebėsis, žiūrėdami į žvėrį, kad jis buvo ir jo nebėra, ir jis vėl pasirodys. Čia reikia proto, turinčio išmintį! Septynios galvos reiškia septynis kalnus, ant kurių sėdi moteris. Taip pat yra septyni karaliai; penki žlugo, vienas tebėra, o vienas dar neatėjo; kai jis ateis, turės trumpam pasilikti. O žvėris, kuris buvo ir kurio nebėra, - tai aštuntasis, bet vienas iš septynių, ir jis eina į pražūtį. Tie dešimt ragų, kuriuos matei, yra dešimt karalių, kurie dar negavo karalystės, bet jie gaus valdžią kaip karaliai vienai valandai kartu su žvėrimi. Jie turi vieną tikslą ir savo jėgą bei valdžią atiduos žvėriui. Jie kovos su Avinėliu, bet Avinėlis juos nugalės, nes Jis yra viešpačių Viešpats ir karalių Karalius, ir su juo visi pašauktieji, išrinktieji ir ištikimieji. Angelas toliau man sako: Vandėnys, kuriuos regėjai, kur sėdi paleistuvė, yra žmonės, minios, tautos ir kalbos" (Apr 17:1-15[K.B.]). Dar, skaitome iš pranašystės: "Babilonas pavirs griuvėsių krūva šakalams gyventi, vieta pasibaisėjimo ir pajuokos, be gyventojų... Perskaitęs šią knygą, pririšk prie jos akmenį ir įmesk ją į Eufrato upę, sakydamas: Taip įvyks su Babilonu. Jis paskės ir nebepakils dėl visų nelaimių, kurias Viešpats jam užves. Tiek Jeremijo žodžių" (Jer 51:37,63,64[K.B.]). Tą pranašystę papildykime Apreiškimo knygos eilutėmis: "Ir jis sušuko stipriu balsu, tardamas: "Krito, krito Babelė Didžioji! Ji virto velnių gyvenamąją vietą, visų netyrų dvasių kalėjimu ir visų netyrų bei nekenčiamų paukščių narvu... Tuomet aš girdėjau kitą balsą iš

dangaus, tariantį: Išeikite iš jos, mano žmonės, kad nedalyvautumėte jos nuodėmėse ir kad nepatirtumėte jos slogų... Tada vienas stiprus angelas pakėlė akmenį, lyg kokias dideles girnas, ir numetė į jūrą, sakydamas: Su tokiu smarkumu bus numesta Babelė, didysis miestas, ir jos nebebus galima rasti" (Apr 18:2,4,21[A.J.]).

Tikime, kad perskaitę ir sulyginę šias Šventojo Rašto eilutes, pilnai įsitikinsime, jog Šventoji Dvasia, kalbėjusi per pranašą Izaiją ir Jeremiją, yra ta pati Dvasia, kuri aiškino Apaštalui Jonui Apreiškimo regėjimus. Taip tyrinėjantys padarys išvadą, kad pranašaujama daugiau apie mistinį Babiloną, nei apie Babilono miestą ir Babiloniją. Taip, kaip žlugo viena po kitos Babilono sritys, panašiai, kaip pranašaujama Apreiškime, taip atsitiks ir su mistiniu Babilonu. Kaip Babilonija viešpatavo tuometiniam pasauliui, taip mistinis Babilonas parodomas kaip viešpataujantis civilizuotam pasauliui. Kaip Babilono valdovai pasigėrė vynu, gerdami iš auksinių taurių, pasisavintų iš Jeruzalės šventyklos, taip manoma, kad mistinis Babilonas, pavaizduotas moterimi (Apr 17), buvo ta priežastimi, kad visos tautos pasigėrė vynu, tai yra doktrinomis, iš auksinės taurės, kurią ji laikė rankoje. Kaip Babilono miestas žlugo dėl to, kad Eufrato upės vanduo išdžiuvo, taip Apreiškime nurodoma, kad didžioji simbolinio Eufrato upė išdžiuvo, kad pasidarytų kelias karaliams iš saulėtekio šalies. "Šeštasis angelas išliejo savo dubenį į didžiąją Eufrato upę, ir jos vanduo išdžiuvo, kad pasidarytų kelias karaliams iš rytų" (Apr 16:12[K.B.]).

Taip pat esame mokomi, jog mistinio Babilono žlugimas bus staigus, kaip skaitome: "Vargas, vargas, didysis mieste, per vieną valandą įvyko tavo teismas!" (Apr 18:10[K.B.]). Tuo laiku Babilonas bus įmestas į jūrą, lyg didelis girnų akmuo, ir jo nebebus galima rasti. Taip, kaip Izraelitų tauta buvo kviečiama palikti Babiloną ir Babiloniją, gaudama visokeriopą paramą, tačiau nedaugelis priėmė šį pakvietimą, taip atitinkamai dvasiniai izraelitai yra raginami palikti mistinį Babiloną, kuris jiems yra vergijos vieta, tačiau palyginti mažas skaičius ėgavo pakankamai drąsos, meilės Dievui ir uolumo, kad nedelsiant jį paliktų. Visi kiti bus išlaisvinti tik jam žlugus. Tačiau, jau dabar skelbiama: "Paskui aš išvydau kitą angelą, nužengiantį iš dangaus ir turintį didžią galybę. Žemė nušvito nuo jo skaisrumo. O jis šaukė skambiu balsu: Krito, krito didžioji Babelė! (neturėdama palaikymo). Ji pavirto demonų buveine, visų netyrų dvasių pastoge, visokių nešvarių ir nekenčiamų paukščių landyne. Nuo jos ištvirtimo vynu buvo girtos visos tautos; žemės karaliai su ja ištvirtavo, o žemės pirkliai pralobo iš nežabotos jos prabangos. Ir išgir-

dau iš dangaus kitą balsą, skelbiantį: Išeik iš Babelės mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų! Nes jos nuodėmės pasiekė dangų, ir Dievas prisiminė jos piktenybes" (Apr 18:1-5 [Č.K.]).

Visi, kurie skaito tuos žodžius, stebėsis suprastę, kad mistinis Babilonas yra tam tikra labai įtakinga sistema, turinti didelę galią pasauliui, dabartiniame Evangelijos amžiuje, o ypač jo pabaigoje. Pranašystės per pranašus ir Apreiškimo knygoje apie Babiloną yra išpėjimas Dievo žmonėms. Jeigu kas dar neatpažino Babilono, reikia, kad jį atpažintų. Tokia stipri institucija, kuri sugebėjo nugirdyti klaidingomis doktrinomis visas tautas tikrai yra išskirtinė akyse tų, kurie apsvaigo nuo jos svaigalų taurės. Ištikrųjų, tai nuoroda, jog visas civilizuotas pasaulis bus tiek apsvaigęs nuo klaidingo babiloniško mokslo, kad pateks visiškai jo įtakon. O kai įvyks jo žlugimas, tai smulkiai ir aiškiai išaiškinta, visi didieji, turčiai ir turintys valdžią bei įtaką apgailestaus dėl jo žlugimo, kaip skaitome: **"Vargas, vargas didžiajam miestui, vilkėjusiam ploniausia drobe, purpuru, škarlatu, išsipuošusiam auksu, brangakmeniais ir perlais. Per vieną valandą niekais virto šitokie turtai! Visi laivų vairininkai, visi pakrančių laivininkai, visi jūreiviai ir visi, kurie jūroje darbuojasi, iš tolo sustoję ir, stebėdami jos gaisro dūmus, šaukė: Kas galėtų lygintis su didžiuoju miestu?! Jie bėrė žemes ant galvų, šaukė, verkė ir aimanavo: Vargas, vargas didžiajam miestui, iš kurio prabangos pralobo, kurie jūroje turėjo laivų. Per vieną valandą jis virto dykyne!"** (Apr 18:16-19[K.B.]).

Tik saujelė šventųjų supras ir džiaugsis dėl teisingo ir svarbaus įvykio. Priešingai aimanuojantiems dėl įvykio, šventieji džiaugsis, kaip skaitome: **"Džiūgauk dėl jo, dangau, ir jūs, šventieji, ir apaštalai, ir pranašai, nes dėl jūsų Dievas nubaudė jį teismu!...Paskui aš girdėjau danguje galingą didžiulės minios balsą, skelbiantį: Aleliuja! Išgelbėjimas, galybė, šlovė ir garbė priklauso Viešpačiui, mūsų Dievui, nes tikri ir teisingi Jo teismai! Jis nuteisė didžiąją paleistuvę, kuri suteršė žemę savo ištvirtavimu; Jis atkeršijo už savo tarnų kraują, pralietą jos rankomis"** (Apr 18:20; 19:1,2[K.B.]).

Brangūs broliai, mes esame tikri, jog daugelis mūsų buvome neatskiriama dalimi didžiojo Babilono, tos, visa apimančios sumaišties sistemos dalimi, kur Dievo charakterio būdas buvo niekinamas klaidingu Dievo Žodžio aiškinimu. Suprantame, jog katalikai tvirtina, kad ta klaidinga sistema yra protestantizmas, o protestantai įrodo, kad didžiuoju Babilonu yra katalikai. Mūsų ir Dievo Žodžio supratimu, visi yra teisūs. Babilonu vadinama visa šeima, kurią sudaro ne tik didžioji katalikiška sistema,

bet ir protestantiškos grupelės, kaip dukros. Skaitome: **"Lipk žemyn, sėskis į dulkes, mergele - dukra Babilono!"** (Iz 47:1[A.R.]). **"Gelbėkis, Sione, gyvenantis su Babilono dukterimi!"** (Zach 2:7[K.B.]).

Pirmiausiai pranašystė lietė pagrindinę sistemą, bet dabar apima visas tos sistemos dukras. Neteisėta sąjunga su pasauliu, su pasaulio valdovais ir sistemomis, yra nusikalstama. Tame nusikaltime dalyvauja taip pat ir "dukros", sekdamos savo "motiną", daugiau ar mažiau pritardamos jos elgesiui. Nei viena jų neišliko skaisti - atsiskyrusi nuo pasaulio. Nesupraskite mus klaidingai. Mes tikime, jog Dievo šventi žmonės yra visose krikščionybės grupelėse, kaip "motinos" taip ir "dukros" tarpe. Mes manome, jog tie, kurie rėmė ar dar teberemia Babiloną ar jo dukras, neturi blogų tikslų. Mes tikime, jog jie tapo visai "girti", pasigėrę nuosavomis klaidomis ir teorijomis. Žlugus vadovaujančioms institucijoms, jie patirs sukrėtimą, nes nuoširdžiai tiki, jog sudaro Kristaus Karalystę, pasivadindami krikščionyste. Visas pasaulis bus nustebejęs dėl Babilono žlugimo, nes išsiugdė klaidingą iliuziją, esą krikščionybė yra Mesijo sostas ir Jo valdžios institucija, skirta visiems žmonėms. Supraskime, jog didžioji dauguma žmonių, kurie yra tarp visų krikščionybės grupelių, tai pasauliečiai, kurie neturi nei mažiausio supratimo apie tikrosios Kristaus Bažnyčios tikslus ir paskirtį. Jų siekiai yra artėti prie teisingumo ir tam tikros pamaldumo formos, o visa kita jiems atrodo nebūtina. Kas virš pamaldumo formų jiems atrodo iracionalu, neprotinga, nes nesupranta Šventosios Dvasios apšvietimo ar pradėjimo naujam gyvenimui ir naujai prigimčiai. Todėl jie nesugeba įvertinti dalykų Dievo požiūriu. Pradžioje, Babilono žlugimas jiems sukels nusistebėjimą ir susirūpinimą, bet jiems patiems tai nepadarys žalos, nes Babilono įtaka pasauliui bus išstumta Naujosios Jeruzalės viešpatavimu - Dievo Mylimo Sūnaus karaliavimu. Nuoširdžiai Dievui pasišventusieji žmonės išgirs jo kvietimą: **"Išeikite iš jos mano žmonės!"** Jie paklus tam balsui dar prieš Babilono žlugimą. Tačiau žymi dauguma, net ir Dievo žmonių tarpe, bus praradę drąsą ir tą valandą patirs priespaudą kartu su Babilonu. Tačiau pastebėję teisingą Dievo nuosprendį Babilonui, pajus pasitenkinimą ir džiaugsmą. Taip ateis seniai lauktas viso pasaulio atsteigimo (restitucijos) laikas, kurio mes maldavome, sakydami: **"Teateinie Tavo karalystę, tebūnie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje"** (Mt 6:10[K.B.]).

Pirmiausia tik Dievui priklauso pagarba iš visų Jo vaikų. Jų protus ir jų mąstymą, turėtų užimti Dievo garbinga Karalystė, per kurią, pagal pažadą, bus palaimintas visas pasaulis. Kalbant apie mūsų asmeninius reikalus, kurie mus riboja, tai nors ir labai norėtume gauti Viešpaties palaimą ir vedimą juose, tie reikalai netu-

rėtų tapti mums svarbesniais už Viešpaties pažadus Jo Žodyje. Turėtume žinoti, jog atėjusi Karalystė taps lyg vaistu nuo visų negalavimų, rūpesčių ne tik mums, bet ir visam pasauliui. Todėl neleiskime, kad mūsų asmeniniai poreikiai taptų nesuvaldomi. Prisiminkime, jog **“visa kūrinija iki šiol dejuoja ir tebėra... skausmuose”** (Rom 8:22[K.B.]), laukdama garbingos Karalystės ir jos palaimų visiems žmonėms, pagal dangiškojo Tėvo pažadą, nes palaimos ateis per Abraomo palikuonis. Mintis apie Karalystę, jos būtinumą ir ateinančias palaimas išlaikys mus klusniais Viešpaties pakvietimui tapti bendrapaveldėtojais su mūsų Viešpačiu toje Karalystėje. Ta viltis, jei ji taps mums vis aiškesnė, bus mums **“tarsi saugus ir tvirtas sielos inkaras, prasiskverbiantis pro uždangą vidun”** (Žyd 6:19[K.B.]). Nes Karalystės viltis lyg inkaras padės mums ramiai pergyventi audras bei štrmus - dabartinio blogo pasaulio išbandymus bei sunkumus. Mintys apie Karalystę leis mums suprasti, jog norint tapti paveldėtojais Karalystėje, būtinos yra

pasiruošimo ir lavinimosi pamokos. Kai meldžiamės, sakydami: **“Tebūnie Tavo valia kaip danguje, taip ir žemėje”**, mintys turėtų eiti iš mūsų širdies, išreiškiant pilną širdies ir valios pašventimą Viešpačiui. Tai reiškia, kad tikime, jog netrukus ateis Karalystė, kuri nugals visą neteisybę, įtvirtins Dievo valią nuo jūros iki jūros, nuo šiaurės ašigalio iki pietų ašigalio. O jei tuo tikime, tuomet pats prašantysis, būdamas santaikoje su Dievo valia, stengsis, kad ta valia būtų ir jo širdyje, tai yra savo kasdieniniuose reikaluose vykdys Dievo valią, kiek leidžia jo galimybės ir aplinkybės. Dievas žada, kad galimybės ir aplinkybės bus tobulos tik Karalystėje. Niekas negali įsigilinti ir nuoširdžiai suprasti maldos žodžių, jeigu nesistenčia, kad Dievo valia įvyktų jame pačiame, dar čia, žemėje. Todėl palaimas gauna tas asmuo, kuris pirmiau taria šiuos maldos žodžius, o tik vėliau prašo ypatingų palaimų sau bei kitiems. Nes vien tik mąstant apie Dievo garbingą tvarką, mums jau teikiama palaima, ramybė ir atilsis širdžiai.

H'24,13; TP'87,82.

VIEŠPATS EINA JŪSŲ PRIEŠAKYJE, O JŪSŲ UŽNUGARIS YRA IZRAELIO DIEVAS

(Iz 52:12[A.R.])

Kiekvienais metais parinkti devizai yra mūsų paraginimui bei palaimai. Tegul jie ilgam laikui išlieka tokiais, net iki karalystės laikų. Tikimės, jog ši eilutė iš Izaijo pranašystės taps palaima Dievo žmonėms, ypač pasišventusiems, nes ja yra užtikrinama Dievo apsauga. Aptardami tekstą suprasime, kad ši eilutė kalba apie Dievo žmones Evangelijos amžiaus pjūtyje, kurie palieka nepageidautinas sąjungas, nutraukdami jų saitus ir ryšius. Išsilaisvinantiems žmonėms, tiesiogine ir dvasine prasme, kelią tam paruošia Dievas, o ir po to rūpinasi tolimesne išsilaisvinimo sėkme. Skaitydami šią eilutę galime suprasti, jog ji kalba apie Dievo žmones, ypač pasišventusius, bet dar prieš atsteigimo (restitucijos) laiką. Ši eilutė taikoma Dievo žmonėms bendrai ir individualiai. Viešpačiui ištikimi žmonės laukė ir individualiai pakluso tiems Viešpaties paraginimo žodžiams: **“Lauk VIEŠPATIES! Būk stiprus ir drąsi tesijaučia tavo širdis! Ir lauk VIEŠPATIES!”** (Ps 27:14[A.J.]). Viešpats rūpinasi mūsų išbandymų bei pergyvenimų kryptingumu, mūsų išsilaisvinimo laiku, o išbandymams praėjus rūpinasi mūsų laimimumu. (Tai Dievas užtikrina šia eilute).

Dievas ėjo Senųjų Vertųjų priekyje, nurodydamas jiems kelią ir buvo jų užnugariu, padėdamas visuose jų išbandymuose. Kai kurie

jų pergyvenimai bei išbandymai yra išvardinti Švento Povilo laiške Žydams, vienuoliktame skyriuje. Dievas visuomet buvo su Senaisiais Vertaisiais, nutiesdamas jiems kelią ir paruošdamas jiems palaimas. Jis visuomet buvo šalia, kai juos užklupdavo išbandymai, leisdamas, kad jie pasitarnautų tik jų gėriui, **“kad mylintiems Dievą viskas išeitų į gerą”** (Rom 8:28 [K.B.]), **“nes Jis rūpinasi”** (1Pet 5:7[K.B.]). Šie tikėjimo didvyriai tapo puikiu pavyzdžiu mums savo tikėjimu Dievu bei Jo galinga Apvaizda. Taip pat Dievas Jahvė buvo su savo žmonėmis žydų amžiaus pjūtyje. Jis ėjo mūsų Viešpaties Jėzaus priekyje per visą Jono Krikštytojo tarnystę. Dievas padėjo mūsų Viešpačiui suprasti, jog Jis yra tuo simboliniu jautuku žydų suderinimo dienos aukose, todėl Jam reikia pasišvesti Dievui būtent septinto mėnesio dešimtą dieną. Smulkesnį nurodymą mūsų Viešpats suprato, kai buvo dykumoje po krikšto per keturiasdešimt dienų, ko pasėkoje pradėjo ir sėkmingai baigė viešą Dievo Karalystės skelbimą. Dangiškasis Tėvas numatė ir paruošė Jo kiekvieną gyvenimo etapą, neapleido Jo sunkiuose išbandymuose ir mirties valandą rūpinosi Jo aukos pilna sėkme. Dievas ėjo priekyje Apaštalų bei kitų “tikrų Izraelitų” gyvenime, žinoma, jei jie sekė Jėzų. Jis dvasia buvo su jais dar prieš Jėzaus mirtį, ir po jos, ir po Šven-

tosios Dvasios atsiuntimo, Jis tiesė jiems kelią. Dievas neapleido Jėzaus pasekėjų, kai jiems priešinosi žydai ir kiti. Jis rūpinosi Jėzaus pasekėjais, kaip apie tai randame Raštuose.

Evangelijos amžiaus pradžioje Dievas ėjo priekyje savo žmonių gyvenime ir buvo jų užnugariu bei užtarėju baisių persekiojimų nuo pagonių metu. Kai pagoniška Romos imperija tapo popiežiška Roma, Dievas taip pat buvo priekyje jam ištikimų žmonių, ir šėtoniškų, ilgalaikių persekiojimų metu jiems padėdavo. Jo apsauga buvo ypač stebuklinga, paruošiant, apginant ir vadovaujant jiems per mūsų Viešpatį, gavusiems „žvaigždžių“ titulus. Kaip skaitome: **„Jis laikė septynias žvaigždes... - tai septynių bažnyčių angelai“** (Apr 1:16,20[K.B.]). **„Kai asirai (klaidintojai) įžengs į mūsų kraštą (tiesos sferą), mes pastatysime prieš juos septynis ganytojus ir aštuonis kunigaikščius“** (Mich 5:5[K.B.]). Iš jų yra aštuoni pagrindiniai asmenys. Dievas ypatingu būdu per šiuos vyrus - krikščioniškos Bažnyčios žvaigždes - veikė, turėdamas tikslą palaiminti visus savo žmones. Net ir tuomet, kai Dievas leido įsigalėti klaidoms, atmetant Tiesą, Jis buvo ištikimas Jo tikriems tarnams, leisdamas suprasti ją, kaip Ariui, kuris kovojo gindamas Tiesą prieš trejybės mokslo pasekėjų klaidas; kaip Klaudijui iš Torino ir Agobardui, kurie priešinosi paveikslų garbinimo praktikai; Ratra-musui iš Korbe ir Berengarui iš Taurso, kurie nesutiko su klaidingu mokiniu, pavadintu transsubstancijos pažiūra (kai tikima, jog mišų metu duona ir vynas pavirsta tikru kūnu ir tikru Jėzaus krauju v.p.); Petruui Abelardui, Arnoldui iš Brescio ir Petruui iš Bruyso, kurie pasipriešino bažnytinės hierarchijos įvedimui. Dievas vadovavo Marciglijaus veiklai, kai jis siekė atskirti bažnyčią nuo valstybės. Lygiai taip pat Viešpats vedė Vykliffą, kai jis kovojo prieš popiežystę, transsubstancijos klaidą, ir kai išvertė bei platino Šventąjį Raštą - Bibliją. Dievas aiškiai parodė savo apsaugą Jonui Taulerui, Jonui Husui ir Savonaroli. Jis leido kai kuriems Dievo vyrams - krikščioniškos Bažnyčios žvaigždėms, kančiose užbaigti savo žemišką kelionę. Jų kankintojams nepavyko pakenkti ištikimųjų „vidiniam žmogui“ (Ef 3:16 [A.J.]) - „naujam kūriniiui“ (Gal 6:15 [K.B.]) ir vilčiai, kad ateityje jie taps garbingo prikėlimo dalininkais. Kai Bažnyčiai atėjo Filadelfijos arba Reformacijos laikotarpis, Dievas palaikė Joną Vesselį, pagrindinę to laikotarpio Bažnyčios žvaigždę, iškeliant per jį keturis pagrindinius Reformacijos punktus: 1. Bibliją yra tikėjimo ir praktikos šaltinis; 2. Ištesinimas yra per tikėjimą Kristaus nuopelnu; 3. Kristus yra vienintelė Bažnyčios galva; 4. Tik ištikimai pasišventę žmonės yra kunigai. Mes įsitikinome, kaip Dievas ėjo pirma Liuterio jo gyvenime, o kai jis drąsiai pasipriešino daugybei popiežystės klaidų, ypač ištesinimui per darbus, jam padėjo.

Jis buvo su Cvingliu, kuris skelbė, kad Viešpaties Vakariene yra įsteigta Jėzaus mirties prisiminimui. Viešpats buvo su Hubmajeriu, įrodančiu, kad tik pasišventę žmonės sudaro Bažnyčią. Dievas buvo su Servetu, skelbiančiu, jog Dievas yra vienas Dievas, o Jo pagrindinis bruožas yra meilė. Viešpats buvo su Kranmeriu, kuris mokė, kad Bažnyčia turi paklusti pasaulietinei valdžiai. Viešpats buvo su Vesleju, nurodančiu, jog meilė - tai Dievo bruožas ir idėja, duota Dievo žmonėms. Dievas palaikė T. Kampbelį, skelbiantį, jog Bibliją yra krikščioniško tikėjimo ir jų vienybės pagrindas. Dievas buvo su Robertu Brovnu, mokiusiu, jog Bibli-jiniu principu turėtų būti tvarkoma Bažnyčios organizacinė tvarka, vietoje presbiterizmo. Viešpats buvo su G. Foksu, pabrėžiančiu Dievo ir artimo meilę. Dievas buvo su Milleriu, su-pratusiu Biblijinę chronologiją apie Viešpaties Antrąjį atėjimą (dalyvavimą), o taip pat, kai atėjo 1846 metai ir prasidėjo Šventyklos išvalymas, prisimename apie Storrsą ir Stetsoną.

DIEVAS BUDI PARUZIJOS IR EPIFANIJOS LAIKOTARPIAIS

Dievas Jahvė mokė ir rūpestingai prižiūrėjo savo žmones Paruzijos laikotarpiu, duodamas jiems reikalingą ir tikrą Tiesą. Broliui Russeliui suteikė galimybę suprasti dalį tiesos apie mūsų Viešpaties sugrįžimo būdą ir tikslą ir dar daug apie ką kita. Po kurio laiko pastorius Russelis suprato, jog mūsų Viešpats savo antru atėjimu yra žmonėms nematomas asmuo - dvasinė esybė, galintis ateiti ir nueiti lyg vėjas. Tokiu pat būdu brolis Russelis suprato Biblijinę chronologiją, paremtą pranašystėmis ir paskelbė, kad 1874 metais ištikimųjų yra prasi-dėjęs mūsų Viešpaties dalyvavimas, atėjus an-trą kartą; ir kad prasidėjo išrinktųjų surinkimo pjiūtis, o nuo 1877 metų prasidėjo skelbimas: **„Stai jaunikis“** (Mt 25:6[C.K.]).

Dievas išbandė savo žmones šešiais dideliais persijojimais^{1*}: atpirkimo atmetimu, netikėjimu Biblijos įkvėpimu (laisvamaniškumas), Evangelijos Tiesų skelbimu vardinės bažnyčios būdu (pvz.: skelbiantys už atlyginimą), siekimu reformuoti Biblijines Tiesas, viešu pasipriešimu Biblijinėms Tiesoms ir Epifanijos laikotarpyje siekimu vadovauti tikintiesiems neteisi-niu būdu (įsigalint klerikalizmui). Dievas su-darė sąlygas savo apšviestiems žmonėms įžengti į Epifanijos periodą, kuris prasidėjo pirmu pasauliniu karu 1914 metais, rūpinosi jais pasikeitus sąlygoms po brolio Russelio mirties, 1916 metais, Dievas leido suprasti broliui P.S.L. (Johnson) Džonsonui, jog kvietimas į Kristaus Bažnyčią yra užbaigtas 1914 metais,

Vertėjo pastabos

1 - Anglų kalboje: 1.No - Ransomism, 2. Infidelism, 3. Combinationism, 4.Reformizm, 5.Contradictionizm, 6. Revolutio-nism;

ir kad nuo tos datos svarbiausiu Dievo darbu yra išugdyti „Didžiąją Minią“ bei „Jaunuosius Vertuosius“, kad jie užimtų garbingą vietą Karalystėje. Pergalinga Dievo Apvaizda yra labai aiškiai matoma palaipsniui užsibaigiant Epifanijos laikotarpiui ir prasidėjus Bazilėjos pirmam periodui nuo 1954 metų. Brolis (Jolly) Džioli taip pat gavo nuo Viešpaties papildomą tiesą, reikalingą simbolinio Epifanijos Padangtės kiemo ir Epifanijos stovyklos ugdymui. A. Golke taip pat liudija, kaip Dievas vedė ir rūpinosi Jam ištikimais žmonėmis po brolio (Jolly) Džioli mirties 1979 metais.

Dievas, simboliniu ugnies stulpu, tai yra, Tiesa ir Tiesos Dvasia bei savo Apvaizda vedė sau paklusnius žmones dykumos kelionėje į „atilsį“, nes simbolinės **“sabatos atilsis tebe pasilieka Dievo tautai”** (Žyd 4:9[A.J.]) simboliniame Chanaane. Mūsų Viešpats Jėzus pasitarnavo Dievo žmonėms kaip Gerasis Ganytojas. Jis ėjo Dievo žmonių priekyje, veddamas į žaliuojančias ganyklas ir prie tylių vandenų. Skaitome: **“Savąsias visas išsigabenęs, jis eina pirma jų, o avys seka jį, nes jos pažįsta jo balsą”** (Jn 10:4[A.J.]). **“Žaliuojančiose lankose jis paguldys mane. Prie vandenų, kur poilsio vietos, jis nuves mane”** (Ps 23:2[A.J.]). Avių kaimenė yra apsaugota iš užnugario, kad jokie simboliniai vilkai ar kitokie plėšrūnai negalėtų kenkti arba naikinti.

Būkime tikri, jog Dievas ir mus ves, saugos Savo Apvaizda, rūpinsis mumis tiek, kiek ištikimai mes seksime Kristų dabar ir ateityje. Jis tikrai yra ištikimas ir nesikeičia, todėl sekime, visiškai pasitikėdami Juo!

APIE PALIEKANČIUOSIUS BABILONĄ ŽMONES

Ši eilutė (Iz 52:12) ypač tinka Dievo žmonėms, gyvenantiems Evangelijos amžiaus pėjties metu bei paliekantiems netinkamas sąjungas, ypač Babilone, tai yra, vardinėje bažnyčioje, paklususiems Dievo kvietimui: **“Išeikite, išeikite! Palikite tą vietą, nelieskite nieko nešvaraus! Lauk iš ten! Jūs, kurie nešate VIESPATIES rykus, išlikite švarūs!”** (Iz 52:11[A.R.]). Ta pati mintis yra atkartota Naujojo Testamento Apreiškimo knygoje apie simbolinį Babiloną: **“Paskui aš išvydau kitą angelą, nužengiantį iš dangaus ir turintį didžią galybę. Žemė nušvito nuo jo skaistumo. O jis šaukė skambiu balsu: “Krito, krito didžioji Babelė! Ji pavirto demonų buveine, visų netyrųjų dvasių pastoge, visokių nešvarių ir nekenčiamų paukščių landyne. Nuo jos ištvirkimo vyno buvo girtos visos tautos; žemės karaliai su ja ištvirkavo, o žemės pirkliai pralobo iš nežabotos jos prabangos”. Ir išgirdau iš dangaus kitą balsą, skelbiantį: “Išeik iš**

Babelės, mano tauta, kad nedalyvautum jos nuodėmėse ir nepatirtum jos negandų” (Apr 18:1-4[A.R.]). Dar skaitome pranašo žodžius: **“Bėkite iš Babilono, tegelbsti kiekvienas savo gyvybę! Nežūkit dėl jo kaltės, nes dabar yra VIESPATIES keršto metas, - jis atmoka jam, ko užšipelnė. Babilonas buvo auksinė taurė VIESPATIES rankoje, nugirdanti visą žemę. Tautos gėrė jos vyno ir todėl išėjo iš proto. Staiga krito Babilonas ir buvo sutriuškintas: apraudok jį! Atneškit balzamo jo žaizdai, galbūt ji dar išgydoma. Mėginome Babiloną gydyti, bet jis nepagydomas. Palikit jį! Grįžkim kiekvienas į savo kraštą! Taip, jo teisumas pasiekė dangų, pakilo iki pat debesų”** (Jer 51:6-9 [A.R.]).

Tie, kurie išgirdo ir pakluso šiam Dievo kvietimui, paskelbtam 1878 metais, buvo palaiminti, užtikrinant juos, jog VIESPATIS eina priekyje ir bus su jais. Jis rūpinsis, kad jiems pasisektų palikti Babiloną, nesvarbu, ar tai vyks katalikų bažnyčioje, ar kuriame nors protestantinių išpažinimų.

Be vardinės bažnyčios - didžiojo Babilono, dar yra mažasis Babilonas, kuris buvo išugdytas Tiesa apšviestų žmonių po brolio Russelio mirties. Mažasis Babilonas - “Jehovos liudytojų” organizacija su savo vadovybe, su šalinimo būdais iš organizacijos tų pasekėjų, kurie kitaip mano. Tai atitinka Romos katalikų bažnyčios griežtiems draudimams bei “eretikų” persekiojimams. Kai kurios kitos Tiesa apšviestos grupės atitinka protestantiškos bažnyčios grupes. Visus raginame, kai tik suprasite, jog esate vergijoje ir išgirsite paraginimą per pranašą (Iz 52:11), tuojau pat palikite ją ir tapkite nepalaužiamais laisvės - Kristaus laisvės - šalininkais: Nes **“Kristus mus išvadavo, kad būtume laisvi. Tad stovėkite tvirtai ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!”** (Gal 5:1 [Č.K.]). Jėzus pasakė: **“Jei laikysitės mano mokslo, jūs ištikro būsite mano mokiniai; jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus... Jei tad Sūnus jus išvaduos, tai būsite iš tiesų laisvi”** (Jn 8:31, 32, 36 [Č.K.]).

Tegul niekas nesibijo palikti didžiojo Babilono, nei Sargybos Bokšto organizacijos, nei jokios kitos mažojo Babilono grupės. Dievas eis tikrą Jėzaus mokinių priekyje, nutiesdamas jiems kelią, juos lydėdamas ir rūpindamasis jų sėkme. Jei imtume pavyzdį iš kariuomenės, tai galėtume sakyti, jog Dievas saugoja eidamas mūsų priekyje ir rūpinasi mūsų visų visais reikalais. Esame užtikrinti Jo globa. Dievas yra ištikimas ir nesikeičia, todėl visiškai juo pasitikime.

TP' 86,2.

ATSAKYMAI Į KLAUSIMUS

AR DERA PRAKTIKUOTI AZARTINIUS ŽAIDIMUS DIEVO ŽMONĖMS?

Klausimas: Ar Šventas Raštas pritaria azartinių žaidimų praktikavimui Dievo žmonėms, ypač legalizuotoms formoms; tai valstybinės loterijos, vienos ar kitos arklių lenktynių komandos palaikymas, statant pinigų sumas už vieną ar kitą komandą?

Atsakymas: Tikime, kad Šventas Raštas tam nepitaria. Pastaruoju metu ypač padidėjo domėjimasis azartiniais žaidimais bei loterijomis. Daugiau nei aštuoniasdešimt valstybių praktikoja loterijas. Daug europinių valstybių (tame tarpe ir Didžioji Britanija), pietinės Afrikos, Amerikos, kai kurios Azijos valstybės legalizavo kazino lošimus. Atsirado įvairios legalios formos, palaikant futbolo bei krepšinio ar kitokią sporto šaką, užstatant tam tikrą pinigų sumą. Daugelyje Jungtinių Valstijų valstijose legalizuotos valstybinės loterijos, kurios įgijo platų populiarumą, kai kuriems žmonėms suteikdamos galimybę praturtėti milijonais dolerių. Surenkamų pinigų sumos už įvairias loterijas daugelyje kraštų pasiekė milijardus dolerių.

“Niuwsweek” rašo: “Šie raupsai dalinai gali būti priskiriami visuomenės papročių laisvei. Tokios apraiškos, kaip alkoholizmas, maričuanos rūkymas, seksualinis palaidumas, legalizavimas azartinių lošimų, palaipsniui jau nebešokiruoja visuomenės, atvirkščiai, pripažįstamos esant naujoviško gyvenimo formomis arba būdu”. Romos katalikai, daugelis protestantų ir žydai viešai ir oficialiai neprotestuoja prieš tokias apraiškas. Ištikrųjų daugelis bažnyčių pačios finansuoja lošimo salonus, sporto varžybas, daiktų loterijas ir kitas azarto formas.

Viltis ir galimybė išlošti bei su tuo susiję sužadinti jausmai daugelį veikia lyg narkotikai. Pradžioje tai yra atsipalaidavimui, po to ištraukiama į lošimą, o kai kuriais atvejais lošimas pilnai užvaldo žmones. Kai kurie jų tampa priklausomais nuo lošimo - užkietėjusiais lošikais. Tokių, pagal statistiką, JAV yra virš dešimt milijonų žmonių. Kai kurie tvirtina, kad priklausomumas nuo lošimo yra blogiau nei priklausomumas nuo alkoholio ar narkotikų. Ankščiau ar vėliau kiekvienas, kuris įsitraukia į lošimo azartą pralošia, nes išmokama suma išlošusiems yra daug mažesnė, nei surinkta suma paskelbtam lošimui, kitaip lošimo organizatoriai bankrutuotų. Kad vienas kuris nors išloštų, labai daug kas turi pralošti.

Azartas, peremtas savimeile bei savanauđiskumu, dideliu noru ką nors įgyti be darbo, įgyti tai, kas priklauso kitiems (nors kartais jie ir patys skiria šiuos pinigus, lošimui). Azartas

lošimams išugdomas noru greitai praturtėti. Apaštalas Povilas moko: 1Tim 6:9,10[K.B.] - **Kas trokšta praturtėti, pakliūva į pagundymą ir į pinkles bei daugelį kvailų ir kenksmingų geidulių, kurie paskandina žmones sugedime ir pražūtyje. Visų blogybių šaknis yra meilė pinigams. Kai kurie, jų geisdami, nuklydo nuo tikėjimo ir patys save drąsko aibe skausmų.**

Šios eilutės išpėja ne tik dėl azartinių lošimų pasekmių, bet ir dėl kitų greito praturtėjimo būdų žalingumo. Azartiniai lošimai ugdo nesuvaldomą godumą, o Šventasis Raštas siūlo tos ydos atsikratyti. Paskaitykite: Dovydas prašo Dievo, meldamas: Ps 119:36[K.B.] - **Palenk mano širdį prie liudijimų savo, o ne prie godumo.**

Jėzus mokė: Lk 12:15[K.B.] - **Žiūrėkite, saugokitės godumo, nes žmogaus gyvybė nepriklauso nuo turto gausos.**

Apaštalas Povilas griežtai išpėja tikinčiuosius: 1Kor 6:9,10[K.B.] - **Ar nežinote, kad neteisieji nepaveldės Dievo karalystės? Neapsigaukite! Nei ištvirtėliai, nei stabmeldžiai, nei svetimautojai, nei homoseksualistai, nei vagys, nei gobšai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės. Ef 5:3,5[K.B.] - Todėl ištvirtėjimas, visoks netyrumas ar godumas tenebūna net minimi pas jus, kaip pridera šventiesiems... Nes jūs žinote, kad joks ištvirtėlis, netyras ar gobšas, kuris yra stabmeldys, nepaveldės Kristaus ir Dievo karalystės. Žyd 13:5 [K.B.] - Gyvenkite be godumo pinigams, būkite patenkinti tuo, ką turite, nes Jis pats yra pasakęs: “Niekad Aš tavęs neapleisiu ir nepamiršiu”.**

Azartiniai žaidimai veikia žmones, nes jie dažnai praranda išmintį ir savikontrolę, palinksta į nesąžiningumą, vagystę, grubumą bei nesiskaitymą su kitų padėtimi. Dėl to kai kurie netenka savo uždarbio, prarasdami savo ir šeimų išlaikymą, rūbus, net stogą virš galvų ir t.t.. Daugelis įsitikina, jog lošdami įklimpo į skolas, o dėl to iškyla daug kitų problemų. Kai kurie, turintys priklausomumą nuo lošimo, atsiakrato jo kreipdamiesi į “Anoniminius azarto mėgėjus”. Tačiau geriausias būdas atsikratyti visų azartinių lošimų - tikėti Jėzumi, atgailauti dėl nuodėmių, pašvenčiant savo širdį ir gyvybę Dievui. Reikia prašyti Dievo ir Kristaus reikalingos pagalbos ir jėgos nugalėti blogus įpročius, kovojant iki pergalės. Dievui pasišventę žmonės Jam atidavė viską, kas jiems priklausė: laiką, pinigus ir kitą žemišką nuosavybę, o pa-

tys tapo visų Dievo gėrybių prižiūrėtojais. Tikriausiai Dievas nepritartų tam, jeigu Jo prižiūrėtojas jam pavestus pinigus ar jų dalį užstatytų azartiniuose lošimuose, ar dar kaip nors kitaip. Dievo žmonėms nederėtų rizikuoti, užstatant pinigus, kad išloštų, manant, jog Dievas tuo bus patenkintas, jei išlošti pinigai bus panaudoti Dievo darbui. Jei Dievo žmonės vilioja lošimų tiražai bei laimėjimų gausa, reikėtų prisiminti pranašo Izaijo pamokymą, jog jie pasitiki ne Dievu, o išlošimo laimės deive, tikėdamiesi pagalbos: Iz 65:11, 12 [A.R.] ^{1*} - **Bet jūs, kurie palikote VIEŠPATĮ, užmiršdami mano šventąjį kalną, kurie padengėte stalą Laimės dievui ir atmišėte ašotį vyno Lemties deivei, - jus Aš lemsiu kalavijui, visi jūs krisite žudynėse. Kadangi šaukiau, ir neatsiliepėte, kalbėjau, ne-siklausėte, o darėte, kas bloga mano akyse, ir rinkotės, kas man nepatinka.**

Hebrajišką žodį גַּד [gad] galima suprasti kaip Izraelio Gado padermės kariuomenės būrį (Pr 30:11; 49:19). Kitur tas pats žodis, susietas su Baalu ir reiškia laimę, pasisekimą (Joz 11:17; 12:7). Geseno hebrajiškų išsireikšimų paaiškinime skaitome: *“Lemties deivė Gad buvo garbinama žydų išeivių iš Babilonijos ir babiloniečių (Iz 65:11). Dar kitoje vietoje jie vadinami Baalu ir Belu, tai yra Jupiterio planeta, kurią rytų kraštuose pripažindavo sėkmės nešėja”*. Hebrajų žodis מֵנִי [meni] verstas kaip “lemtis”, Geseno hebrajiškų išsireikšimų knygoje aiškinama, kad ši deivė buvo garbinama kartu su “Gadu” Babilone gyvenančių žydų (Palyg. P’82, 12). Todėl yra akivaizdu, jog Dievo žmonės neturi dalyvauti azartiniuose lošimuose. Tačiau, jei kieno nors pavarde atsirastų išlošusiųjų tarpe, visai be įneštų įmokų, priklausau tai priimti su padėka.

P’85, 46. TP’87, 47.

EVANGELIJOS SKELBIMAS “MIRUSIEMS”

Juk tam ir mirusiems buvo paskelbta Evangelija, kad jie, nors ir nuteisti, kaip žmonės nuteisiami, kūno požiūriu, būtų tačiau gyvi, kaip Dievas yra gyvas, dvasia. (1Pet 4:6[A.J.]

Klausimas: Kaip reikėtų suprasti Evangelijos skelbimą mirusiems?

Atsakymas: Šioje eilutėje mirusiais vadina mi tie, kurie yra nusikaltimuose ir nuodėmėse, kuriems Apaštalas Povilas rašo: **“Jūs buvote numirę savo nusikaltimais ir nuodėmėmis, kuriose jūs kadaise elgėtės šio pasaulio amžiaus būdu”** (Ef 2:1, 2 [A.J.]). Tokie žmonės Dievo požiūriu yra mirę. Apie tokius Jėzus sakė: **“Palik mirusiems (žmonija mirties nuosprendžio galioje) laidoti savo numirėlius, o tu eik ir skelbk Dievo karalystę!”** (Lk 9:60[K.B.]).

Vertėjo pastabos

1* - Paaiškinimas iš paraštės prelado Rubšio vertimo 1229 p.:

“Laimė... Lemtis: Hebraiškai Gad ir Meni. Hebraiškame tekste yra žodžių žaismas: Meni ir meniti - aukos lemties deivei ir Dievas, kuris lemia”.

Apaštalas Jonas teigia: **“Kuris neturi Dievo Sūnaus, neturi gyvenimo”** (1Jn 5:12 [A.J.]). **“Kas tiki Sūnų, turi amžiną gyvenimą, o kas neklauso Sūnaus, neregės gyvenimą - tik Dievo rūstybė pasilieka ant jo”** (Jn 3:36 [A.J.]). Niekas neturėjo tikėjimu užskaitomos gyvybės, jeigu nebuvo taikoję su Viešpačiu Jėzumi, kuris nuo Dievo paskirtas tikruoju gyvybės Davėju.

Iš to yra aišku, kad visas pasaulis Dievo požiūriu yra miręs. Apaštalas aiškina, kad Evangelija buvo skelbiama Dievo požiūriu mirusiems, kurie vėliau tapo “Naujais Kūriniais”. (1Pet 4:6) **“Jų tarpe ir mes visi kadaise elgėmės kūno geiduliuose, tenkindami kūno ir jo minčių norus, ir prigimtimi buvome rūstybės vaikai, kaip ir visi kiti; bet Dievas, būdamas turtin-gas gailestingumu, iš savo didelės meilės, kuria jis numylėjo mus, net kai buvome mirę nusikaltimais, - padarė gyvus kartu su Kristumi (jūs malone esate išgelbėti)”** (Ef 2:3-5 [A.J.]).

Taigi žmonės Dievo teisingumo požiūriu mirę, išgirdę Evangelijos skelbimą atgailavo, dėl savo nuodėmių. Pripažino Viešpatį Jėzų savo Gelbėtoju, pašventė savo gyvenimą Dievui, todėl per tikėjimą jie galėjo būti palaikyti gyvais, priskaitant juos prie tų, kurie perėjo iš mirties į gyvenimą. Jėzus jiems sakė: **“Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas mano žodžių klauso ir mane atsiuntusį tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą ir nepateks į teismą, nes iš mirties yra perėjęs į gyvenimą”** (Jn 5:24 [K.B.]). Apaštalas Jonas tikina: **“Mes žinome, jog iš mirties perėjome į gyvenimą...”** (1Jn 3:14[K.B.]).

Kurie tikėjimu perėjo iš mirties į gyvenimą Evangelijos Amžiuje yra išbandomi, ar yra verti amžino gyvenimo. Apie tai aiškina Apaštalas Petras: **“Nes jau metas prasidėti teismui nuo Dievo namų”** (1Pet 4:17[Č.K.]). Kokiu būdu teisiam, bandomi žmonės tapę Naujais Kūriniais? Žmonės juos vertina esant kūniškais, ir pasaulio dalimi, tiesiog netobulais žmonėmis. Tuo tarpu Dievas juos priima kaip Naujus Kūrinus, pradėtus iš Jo Šventosios Dvasios, - gyvenančius pagal Jo dvasią. **“Žiūrėkite, kokią meilę mums yra davęs Tėvas, kad mes galime vadintis Dievo vaikais, ir tie mes esame! Dėl tos priežasties pasaulis nepažįsta mūsų - nes ir jo nepažino”** (1Jn 3:1[A.J.]). Apaštalas tvirtina: **“Mes turime Kristaus mintį”** (1Kor 2:16 [A.J.]). Taigi, nuo to laiko, kai tapome Naujais Kūriniais, elkimės taip, lyg nei vieno nebepažintume kūno požiūriu, kaip aiškina Apaštalas: **“Nuo dabar mes nė vieno nebepažįstame kūno požiūriu; jei mes ir esame pažinę Kristų kūno požiūriu, tai vis dėl to dabar mes jo taip nebepažįstame. Taigi, jei kas yra Kristuje, jis yra naujas kūrinys; kas sena praėjo; štai nauja atsirado”** (2Kor 5:16, 17[A.J.]).

Būtent ta ir yra priežastis, kad Evangelija buvo skelbiama tiems iš Adomo rasės, kurie įtikėję Dievą tapo Naujais Kūriniais. Žmonės juos vertino esant kūniškais, tačiau jie savo dvasia

gyveno Dievui.

BS'60,55; TP'66,96.

“TOKIŲ YRA DANGAUS KARALYSTĖ” Mt 19:14[Č.K.]

Leiskite mažutėlius ir nedrauskite jiems ateiti pas mane, nes tokių yra dangaus karalystė.

Klausimas: Ką Jėzus manė, kviesdamas vaikučius, ar todėl, kad tik “tokių yra dangaus karalystė”?

Atsakymas: Paralelinės Šventojo Rašto vietos nepatvirtina, kad Jėzus būtų mokęs, jog Dangaus Karalystė bus tik mažiems vaikams.

Skaitome: Mr 10:14[Č.K.]; Lk 18:16 [Č.K.] - **Leiskite mažutėlius ateiti pas mane ir netrukdykite, nes tokių yra Dievo karalystė”**

Mūsų Viešpats aiškiai mokė, kad Dangišką Karalystę pasieks tik tie tikintieji, kurie tam tikrais savo bruožais taps panašiais į vaikus. Skaitome tolimesnės eilutes, kaip seką:

Mr 10:15[Č.K.]; Lk 18:17[Č.K.] - **Iš tiesų sakau jums: kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, - neįeis į ją.**

Dar kitą kartą Jėzus aiškino: Mt 18:1-4 [A.J.] - **Aną valandą mokiniai priejo prie Jėzaus ir sakė: “Kas ištikrųjų yra didžiausias dangaus karalystėje?” Pasišaukęs vaikutį, jis pastatė jį jų viduryje ir tarė: “Iš tiesų sakau jums, jei neatsiversite ir netapsite kaip vaikučiai, jūs jokių būdu neįeisite į dangaus karalystę. Taigi, kuris pasižemina kaip šitas vaikutis, tas yra didžiausias dangaus karalystėje”.**

Mr 9:33-37[A.J.] - **Jie atvyko į Kafarnauką, ir jis, įėjęs į namus, paklausė juos: “Apie ką jūs kelyje kalbėjotės?” Bet jie tylėjo; jie, būtent, kelyje buvo kalbėjęsi tarp savęs, kuris esąs didžiausias. Jis atsisėdo, pasišaukė dvyliką ir sakė jiems: “Jei kas nori būti pirmutinis, tas tebūnie visų paskučiausias ir visų tarnas”. Paėmęs vaiką, jis jį pastatė jų viduryje ir, jį apkabinęs, tarė jiems: “Kas vieną tokį vaiką priima mano vardu, mane priima; o kas mane priima, ne mane priima, bet tą, kuris mane atsiuntė”.**

Lk 9:46-48[A.J.] - **Jų tarpe kilo mintis, kuris jų galėtų būti didžiausias. Bet Jėzus, nuvokdamas jų širdies mintį, paėmė vaiką, pastatė jį šalia savęs ir tarė jiems: “Kas priima šitą vaiką mano vardu, mane priima, ir kas mane priima, priima tą, kuris atsiuntė mane; nes kas jūsų visų tarpe yra mažiausias, tas yra didelis”.**

Mažo vaiko išskirtiniai bruožai yra tokie: širdies paprastumas, švelnumas, tiesos sakymas, laisvumas nuo piktų bedieviškų ambicijų, tikėjimas, meilė, paklusnumas, supratingumas, nekreipiantis dėmesio į žmonių pagyrimus, negudravimas. Tai tik kai kurios charakterio savybės, kurias mėgsta mūsų Viešpats ir norėtų, kad jas ugdytų ir turėtų jo mokiniai. Tik tokie mokiniai

išsiugdę panašias charakterio savybes turi galią būti Karalystėje. Prie viso to Apaštalas Povilas priduria: **“Broliai, nebūkite vaikai išmanymu. Verčiau būkite kūdikiai blogybe, o išmanymu būkite suaugę!”** (1Kor 14:20 [A.J.]).

Žyd 5:12-14[A.J.] - **Nes, nors jūs laiko požiūriu jau turėtumėte būti mokytojai, jums tebereikia, kad kas nors vėl jus pamokyti Dievo Žodžių pradinių pagrindų, ir jūs esate pasidarę tokie, kuriems reikia pieno, o ne tvirto valgio. Juk kiekvienas, kuris tebeminta pienu, yra nepatyręs teisybės žodyje, nes jis tebėra kūdikis. Tik subrendusiems tinka tvirtas maistas: tiems, kurie pratyba turi išlavintus pojūčius geram nuo blogo atskirti.**

1Pet 2:2[A.J.] - **Troškite, kaip tik ką užgimę kūdikiai, dvasinio, neatskiesto pieno, kad juo augtumėte išgelbėjimui.**

Sios perskaitytos eilutės mums nurodo, kad į vaikus mes turime būti panašūs ne visais jų bruožais.

BS'61,7; TP'66,88.

JĖZAUS APAŠTALAI ĮPĖDINIŲ NETURI

Klausimas: Jeigu Dievas išrinko tik dvylika Apaštalų, kaip neklystančias “žvaigždes” arba švyturius savo Bažnyčiai, tai ar neklysta popiežius, arkivyskupas ir vyskupas, laikydami save apaštalais ar žvaigždėmis, Jėzaus Apaštalų įpėdiniais?

Atsakymas: Yra tokių, ar tai katalikų tarpe, ar tai protestantų tarpe, kurie save vadina apaštalais, tvirtindami esą Apaštalų įpėdiniais. Popiežius Cyprianas, 251m. pirmasis paskelbė šią doktriną, kad vyskupas yra Apaštalų įpėdiniai. Tačiau vyskupas neturi istorinių įrodymų, jog jie yra Apaštalų paveldėtojai. Mokymas apie Apaštalų įpėdinius yra klaidingas. Jis neturi jokio pagrindo Šventajame Rašte, atvirkščiai, tokį mokymą Raštas smerkia. Mūsų Viešpats numatė, kad kai kurie laikys save Apaštalais, bet Viešpats juos vadina melagiais. Apreiškime Apaštalui Jonui sako: **“Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą ir tavo ištvermę. Žinau, kad tu negali pakęsti piktųjų ir ištyrei tuos, kurie sakosi esą apaštalai, bet tokie nėra, ir radai juos esant melagius”** (Apr 2:2[Č.K.]).

Apaštalas Povilas papildė: **“Juk tokie yra anie netikri apaštalai, klastingi darbininkai, besidedantys Kristaus Apaštalais”** (2Kor 11:13 [Č.K.]).

Nors jie visi gali būti vadinami “žvaigždėmis”, bet tai **“žvaigždės klajoklės, kurioms per amžius skirta juodžiausia tamsybė”** (Jud 13[K.B.]). Jėzaus žodžiais tai **“krįtančios žvaigždės”** (Mt 24:29[K.B.]).

Tos “žvaigždės” tai yra klaidingai mokantys mokytojai.

TP'66,93

AUKOS PAGAL ĮSTATYMĄ - TAI NE PAGRINDINIS DIEVO JAHVĖS TIKSLAS

Ps 40:6[K.B.] - Aukų ir atnašų Tu nenorėjai... Deginamųjų aukų ir aukų už nuodėmę Tu nereikalavai.

Klausimas: Kaip reikėtų suprasti, kad Dievas atnašų nenorėjo ir aukų už nuodėmę nereikalavo, o Mozė Įstatyme jas nurodė?

Atsakymas: Verčiant tekstą iš vienos kalbos į kitą visada yra pavojus išleisti originalo minties paprastumą ar pilnumą. Būtent taip ir atsitiko šiuo atveju. Šios psalmės sekančios eilutės aiškiau nušviečia cituotos eilutės reikšmę. Mintis atrodo tokia: Nors Dievas su Izraelio tauta sudarė Įstatymo Sandorą kartu su aukų aukojimo apeigomis, tačiau tai nebuvo Jo galutiniu tikslu bei noru. (Aiškumo dėlei cituojame kitus vertimus: Ps 40:6[J.J.S] - Kruvinos aukos ir duoninės atnašos tu nenorėjai, bet atvėrei man ausis. Deginamosios aukos ir aukos už nuodėmę Tu nereikalavai.

Ps 40:7[A.R.] - Tu davei suprasti, kad netrokšti kruvinos aukos ir grūdų atnašų, neprašai deginamosios aukos ir atnašo už nuodėmę.

Žodžiai: "nenorėti", "nepamėgti" ir "nereikalauti" yra skirtingų reikšmių v.p.). Dievo Įsakymas Izraelitų tautai aukoti kas metai Paschos avinėlių nebuvo pagrindiniu Dievo tikslu. Dievas norėjo, kad Paschos avinėlis būtų tik simboline auka, nurodančia į Didžiąją Auką, kuria yra "mūsų Paschos Avinėlis Kristus" (1Kor 5:7 [K.B.]).

Panašiai yra ir su kasmetinėmis jaučių ir ožių aukomis Izraelitų Suderinimo dienoje. Jos negalėjo panaikinti nuodėmių, bet buvo "tikslai būsimųjų gėrybių šešėliu". Skaitome Apaštalo Povilo tos psalmės aiškinimą: Žyd 10:1-10 [K.B.] - Kadangi Įstatymas turi tikslai būsimųjų gėrybių šešėlį, o ne patį dalyką vaizdą, jis niekada negali tomis pačiomis aukomis, kurios kasmet vis aukojamos ir aukojamos, padaryti tobulus tuos, kurie artinasi. Argi tos aukos nesiliautų, jeigu aukotojai, viena kartą apvalyti, daugiau nebejaustų sąžinėje nuodėmių? Priešingai: jos metai iš metų vis primena nuodėmes. Juk neįmanoma, kad jaučių ir ožių kraujas panaikintų nuodėmes. Todėl, ateidamas į pasaulį Jis sako: "Aukų ir atnašų Tu nenorėjai, bet pa-

ruošei man kūną. Tau nepatiko deginamosios atnašos ir aukos už nuodėmes. Tuomet tariau: "Štai ateinu, kaip knygos rietime apie mane parašyta, vykdyti Tavo, o Dieve, valios!" Anksčiau pasakęs: "Aukų ir atnašų, deginamųjų atnašų ir atnašų už nuodėmes tu nemėgai", - jos aukojamos pagal Įstatymą, - paskui paskelbė: "Štai ateinu vykdyti Tavo, o Dieve, valios". Jis panaikina viena, kad įtvirtintų kita. Tos valios dėka esame Jėzaus Kristaus kūno auka vieną kartą pašventinti visiems laikams.

Apaštalas Povilas tap pat aiškina Padangtės reikšmę, kur buvo aukojamos aukos: Žyd 9:9-14 [K.B.] - Padangtė yra dabartinio laikotarpio atvaizdas. Joje aukojamos dovanos ir aukos, kurios negali padaryti aukotojo sąžinę tobulą, bet apima tik valgius, gėrimus, įvairius apiplovimus ir kūniškus potvarkius, galiojančius iki atnaujinimo. Bet Kristus, atėjęs kaip būsimųjų gėrybių vyriausiasis Kunigas, pro aukštesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankų darbo, tai yra ne šios kūrinijos, taip pat ne ožių ar veršių krauju, o savoju krauju vieną kartą visiems laikams įžengė į Švenčiausiąją ir įvykdė amžinąją atpirkimą. Jeigu jaučių bei ožių kraujas ir telyčios pelenai per apšlakstymą pašventina susitepusius, kad kūnas būtų švarus, tai nepalyginti labiau kraujas Kristaus, kuris per amžinąją Dvasią paaukojo save kaip auką be dėmės Dievui, nuvalys jūsų sąžinę nuo mirties darbų, kad tarnautumėte gyvajam Dievui.

Aukos ir atnašos, kurias Dievas įsteigė Įstatymo Sandoros laikotarpiui, jos nebuvo Jo galutiniu tikslu nei noru. Jos buvo tik Dievo noru per jas nurodyti tikrąją Auką už nuodėmes. Jos buvo Dievo didžio tikslo atspindžiu, kuris įvyks Kristuje. Kai skaitome, jog "aukos ir atnašos tu nenorėjai", suprantame, kad raidiškos aukos Dievui buvo nepakankamos. Nors Dievas priimdavo kasmetines deginamasias aukas Suderinimo dienoje, suteikdamas žydų tautai vieniems metams atleidimą ir galimybę naujam išbandymui; ar sugėbės laikytis Įstatymo, tačiau tai nebuvo Dievo galutiniu tikslu ir noru. Jo mintyse buvo "geresnės aukos" - Kristaus Auka - Didžiojo Atpirkėjo. Bažnyčios auka kartu su Kristaus Auka dalyvauja Kristaus Aukos taurėje. Todėl Jėzaus ir Bažnyčios Auka yra Didžioji Auka, kuri buvo pagrindiniu Dievo tikslu, o kitos buvo tik paveikslu, pranašaujančiu "geresnės aukas".

BS'61,71; TP'66,92.

DABARTINĖ TIESA IR KRISTAUS EPIFANIJOS ŠAUKLYS

Nepriklausomas religinis leidinys, išeinantis kas trys mėnesiai. Žurnalą lietuvių kalba leidžia

Biblijos tyrinėtojų draugijos leidykla

Šis periodinis leidinys yra nepriklausomas nuo įvairių išpažinimų, partijų, organizacijų ir žmogiškų tikėjimų, bet susijęs su Dievu tiek, kiek supranta Jo Žodį. Šio žurnalo tikslas apginti Paruzijos Laikotarpio Tiesą, kurią Viešpats suteikė per "Ištikimą Tarną", kaip visos tolimesnės Tiesos pagrindą. Taip pat ginti potvarkius, statutą ir testamentą, duotus Viešpaties per "Ištikimą Tarną", išaiškinti, ginti atidengiant Epifanijos- Bazilėjos Laikotarpių aiškinančias Tiesas, kurios Dievo žmonėms yra esamų laikotarpių dvasinis maistas, pagal Jo valią.

Klausimus ir užsakymus rašykite šiuo adresu: <http://biblijos-veliava.lt>